

PETŐFI-KÖNYVTÁR

Szerkesztők: ENDRŐDI SÁNDOR és dr.FERENCZI ZOLTÁN
III. FÜZET

REGÉNYES RAJZOK

PETŐFI ÉLETÉBŐL

MÜHLBECK KÁROLY RAJZAIVAL
ÍRTA

VÁRADI ANTAL

^

BUDAPEST, 1908

KUNOSSY, SZILAGYI ÉS TÁRSA

KÖNYVKIADÓVÁLLALAT KIADÁSA

1823. JANUÁR 1.

Csikorgó hideg idő van. Magas hó födi Kiskörös utcáit, melynek vakítóan csillogó szemecskéit fel-felcsapja az éjjeli szél, hogy halomra hordja itt, félrekotorja másutt. A kis sárványog, nádfödés házak teteje szinte roskadozik a vakítóan fényes teher alatt. A hó derengő világossága mintha fehér köddel vonná be a kis mezőváros utcáit, amelyeken, daczára az éjféli órának, van egy kis élénkség.

Majdnem minden ablakból dereng ki egy kis világosság. A templom-közön — a luteránus és a pópista templom közti sikátoron — egy kis háznak két ablaka világos. Több nincs is az utca felé. Deszkapalánk a folytatása. Hosszában áll a ház e kis telken, a Markovinyi borbély háza, melyet Petrovics István gazda bérelt ki. Egyik-másik házból még énekszó is hallatszik ki.

Nem csoda. Szilveszter éjszakája van. Temetik az ó-esztendőt s várják az újnak a megszületését.

A templom-közi kis kétablakos házban nem énekelnek. Petrovicsné, Hrúz Mária, csak az imént volt odaát a szomszédban, Dinga Sámuelné asszonynál, ahová áldott állapota daczára is átment a nagy havon, egy kis szilveszter-esti beszélgetésre. Elmondták egymásnak a nap sorját-baját, megemlékeztek a lefolyt esztendő sok bánatáról, kevés örömről, s mialatt a két asszony gazdaságról, jövőről, terveiről beszélgetett, a kakukos óra mutatója ugyancsak iparkodott a tizenkettős felé.

— De már megyek is, lelkem Dingáné, mert nehezen csoszogok haza!

— De hiszen szemközt lakik, lelkem; igaz, hogy nagy a hó, de majd elkísérem én, — mondja Dingáné.

— Bizony kísérsen el, mert nem jól vagyok.

S amint a mécses odavilágita Petrovicsné ábrázátára, halotthalavány az és szemei csukódnak lefelé.

— jézusom, csak siessünk! — mond Dingáné és karon kapva a sáppadozó szomszédasszonyt, nagy nehezen átczipeli a Markovinyi-házba.

Amint benyitnak a kapun, a kis udvarra, melyre három ablak néz, szemközt jön Petrovics.

— Már éppen utánnad indultam, asszony, mert késő az idő.

— No hát szaladjon szomszéd uram Leska Istvánné tiszteletes asszonyhoz, az ért némiképpen a gyógyításhoz, rajtam is segített, az Isten áldja meg, én addig leiektetem ezt az asszonyt. Rosszul van szegény.

Azzal fölsegítette a konyhaajtóig, melyen át barátságos kis tűzhely elé értek. Még pislogott rajta a parázs.

A konyhából két kis szobácska nyílt. Udvar felé az egyik, az utcára a másik. Az utcaiba mentek, ahol a tornyos nyoszolya már úgyis magasra vetve várta az asszonyt.

A gazda pedig báránybőr süvegét jól a szemébe húzva baktatott a paplak felé, melynek asszonya, a szegények istápjá, éjnek-éjszakáján sietett a szenvedőkhöz s Szilveszter ide, Szilveszter oda, mikor hallotta és megértette a lihegő Petrovicstól, hogy a felesége válságos állapotban van, összakapkodta a herbateáit, csöppjeit, felhúzta a botosokat és sietett Petrovics után, a csikorgó hóban, hideg éjszakában, a templom-köz felé, Petrovicsékhoz.

Otthon már válságosra fordult az állapot. Nagyon rosszul volt szegény asszony, különben is gyenge, az élet fáradtságaitól megviselt. Kora ifjúságától kezdve a más keze-lába, bácsijánál, Hruz György aszódi tanitónál volt félig kegyelembői tartott rokon, félig cseléd. Ez Maglódra költözvén át, a házához vette Máriát, amíg öreg korára el nem kellett hagynia a hivatalát. Akkor elszegődött a maglódi luteránus paphoz, Martiny Mihályhoz. Később mosóné lett az aszódi Podmaniczky-házban. Petrovics székálló legény volt a mészárszékben, ahol majdnem naponta találkoztak. Így kérte meg aztán a fiatal mészároslegény, már akkor székberlő, a lány kezét, aki hozzá is ment.

Szabadszálláson volt az esküvő 1818 szeptem-

ber tizenötödikén. Huszonhét esztendőös volt Petrovics, széles vállú, jól megtermett legény, de csak test-arányaiban, nem természetben, mert Petőfi azt írja a kis Kunokhoz, hogy „emlékeztek még arra az alacsony, köpczös mészárosra, ki egykor a fél-egyházi, szabadszállási és szentmiklósi mészárszékeket árendálta. Az az én apám.“

Petrovics gazda kint ült a konyhában, ahová kihallatszott egy-egy fájdalmas jajszó, meg a tiszteletesné vigasztaló szava. Petrovics nézett, nézett a pislákoló tűzbe, elvonult a hunyó szikrákkal lelki szemei előtt egész eddigi élete, a régi pozsonyi keletű Petrovics-familia emléke, melynek czimere — I. Lipót császár adománya Laxenburgból, 1667-ből — hármás zöld halmon, kék mezőben egy pánczélos kar, mely könyökben hajlik és kivont kardot tart Aranyleveles korona van fölötte, meg heraldikus sisak . . az egész czimer kék arany, meg vörös ezüst színekkel tarka . . .

Az ő czimere pediglen két ökörszarv meg tagló. Ugy eltakarja az armálist, hogy annak még a csücske se látszik ki alóla.

A család ősei, Petrovics Márton és János a tizenhetedik században éltek s kapták a czimert, Pozsony vármegyében. Az armálist is Vágújhelyen hirdették ki 1668 márczius 30-ikán. A család egyik ága a tizennyolczadik század közepén Nyitrába szakadt, 1770 körül pedig Petrovics Tamás és János, Podmaniczky Sándor aszódi birtokos hívására Aszódra költözött Petrovics Tamás

fia, még pedig ötödik fia, István, aki Kartalon született. Ez a mi költőnk édesapja.

Végiggondolja a maga szerény, munkás ifjúságát, keserves vesződségeit, költözéseit. Házassága első öt esztendejét, amelyben eddig fiút hasztalan remélt. Felesége, ez az áldott jó természetű, dolgos asszony, gazdag, szénfekete hajával, hosszúkás, beesett, sápadt arczával, sovány termetével, most élet és halál között vivődik . . . Ő pedig a pislogó parázsba bámulva elmerülten hallgatja az éjszakai szél sirását, amint fújja a havat egyik háztetőről a másikra.

Fejét kiverte a verejték. Kint olyan keservesen sirt a szél . . . odabent is csöndes sirás hallatszott, hát csak Petrovics Istvánnak a szeméből is kicsordult egy keserű könny.

. . . Éjfél utött odakint, először a luteránus torony órája, aztán a katolikus templomé! Petrovics olvasta az ütések . . . A legvégsőnél föltekintett a barna gerendára, mintha azon túl keresne valakit vagy valamit, összekulcsolta munkától kérges két kezét és felfohászkodott:

— Én uram, én Istenem! talán már elég a csapásból . . . Mutasd a te kegyelmes ábrázatodat ebben az esztendőben!

A tűzhely parazsa egyet villant, láng csapott fel, mintha felelet volna a fohászkodásra. A felső konyhaajtó kinyílt — egy erős szélroham kitépte — s a szemközti égen, remegő csillagok között megindult egy fényes, szikrázó, aranyos

csillag, mintha most hajították volna az égből s sziporkázó, aranyesős futással végig iverzte a téli eget s ott, a Petrovics István kis háza fölött robbant szét, gyémánt-esőt hullajtva alá az azúrkék levegőbe! Ebben a pillanatban gyereksírás hangzott a kis utcai szobából. A liszteleiesné örömteljes képpel nyitotta be az ajtót.

Petrovics uram! Petrovics uram! fia született!

Fiam!?! — kiáltott könnyes szemét megtörölve a mézárós, — fiam?! A jó Isten küldte! Csillagot is küldött vele! Áldást is küld vele! Dicsértésék az ő neve, mert övé az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké ámen!

Azzal berohant s a pihegő kis lelket — 1823 január 1-seje első perczeinek szülöttét — karjaiba kapva odatartotta sápadtan mosolygó szegény felesége elé:

— Sándor lesz a neve . . . Sándor!

„Gyermek vagyok, gyermek
lettem újra,
Lovagolok fűzfásípot

fújva ...“
Petőfi.

Hét hosszú szekér van meg-
rakva almáriommal, ágyfával,
asztallal, székkal, ruhanemű-
vel és a jó Isten tudja még
mi mindennel. Amit a jó Mari asszony, Petőfi Sándor
édesanyja kinnal, fáradsággal öszszecsomagolt, sze-
kérrre rakatott, hogy Félegyházára szállíttassa, azt
viteti maga Félegyháza városa, érte küldvén hét
szekereket, amelyek hosszú nyikorgás ulán ott állottak
meg a Bánhidy Gáspár háza előtt, melyet Petrovicsék
kibéreltek. Ez a Bánhidy-ház a római katolikus
templom mögött feküdt, nagyon alacsony, nád-
födeles házikó vala, ma már csak egy része van
meg, az elejét kiépítették kőháznak. A tér, melyen
fekszik, Petőfi-tér nevet visel s a ház térre néző hom-
lokzatán szürke márvány emléktábla díszeskedik ez-
zel a fölírassal: „Itt élte gyermekéveit Petőfi Sándó“.

Ennek az emléktáblának története van. 1860-ban, mikor az ötvenes évek sötét boruja után egy kicsit kezdtünk föllélegzni, Reményi Ede, a világot járt hegedűművész Félegyházán járt hangversenyezni.

November 18-ikán volt a hangverseny és Reményi, aki rajongó tisztelője volt költőnknek — hiszen a Petőfi-szobor költségeinek nagy részét is ő hegedülte össze — a lakomán, mely hangversenyét követte s melyben felköszöntő felköszöntőt ért művész-hazánkfia tiszteletére, fölkelte s egy tószóban azt indítványozta, hogy a Petőfi gyermekeinek tanyáját, a Bánhidyt, akkor már Szabó-féle házat jelöljék meg emléktáblával. Ő maga kezdte meg a gyűjtést s rövid időn száztíz forint gyűlt egybe, amelyen Gerenday Györgynél meg is rendelték az emléktáblát. 1867 október 13-án leplezték le ezt az emléktáblát azon a téren, amely ugyancsak Reményi indítványára, Petőfi-tér nevet kapott.

Huszonkét hónapos volt Petőfi Sándor, mikor Félegyházára került. „Nyurga, barnás, vézna gyerekek“ írják le a „Sándor gyereket“ s följegyzik róla, hogy a ház előtt szeretett a pajtásaival a homokban játszani és sokszor rohant el vessző-paripáján pajtásaival a téren át. Mintha általhangzanék az évek kódén:

„Gyi lovam . . . gyi betyár . . .
Cserebogár, sárga cserebogár .

És visszasír a nóta, a „Szülőföldemen“ utolsó strófája, melyet Petőfi 1848-ban Félegyházán írt s amely búcsúüdvözlete a gyermekkori évek kedves tanújához, amelyben régi, édes emlékek újra éledtek.

Megkondul az esteli harangszó,
Kifáradt már a lovas és a ló
Haza megyek . . . ölébe vesz dajkám,
Az altató nóta hangzik ajkán
Hallgatom s félálomban vagyok már .
„Cserebogár, sárga cserebogár ...“

Ott van a téren a Szent János kútja, ahová vesszőparipáján ellovagolgatott — hja „lovam inni kivan!“ — meg vissza, fűzfasipot fűjva, amelyet az öreg Fazekas bácsi fabrikált neki, meg a maga unokájának, Gergelynek.

Így teltek a gyermekkori szép napjai Félegyházán. Nagy néha kimentek a fiúk vagy az öreggel, vagy egy legénnyel a vásárba, néha tovább is, ki a tanyákra, szállásokra, ahol a végtelen róna először ölelkezett össze a gyermeklélekkel, hogy sohase bocsássák el többé egymást, együvé forrva maradtak egy egész életre — Petőfi lelke, meg a róna.

Akaratos egy fiú volt a Sándor. Nem egykönnyen volt kapacitálható, sőt ugyancsak falra hányt borsó volt a jó tanács nála. Makacs volt és sokszor engedetlen. De Petrovics gazdát sem olyan fában ringatták, amely túlságosan puha. Egy-egy odavetett komor vagy zordon szóra Sándor meg-

juhászcodott és hamar letörtek a szarvai. Egy az öreg Petrovics mészárszékében alkalmazva volt legény, Tori József beszéli 1827-ből, hogy „a kis Sándor apja nyvenapján köszöntő-verset mondott s midőn elvégezte, apja szemeiben könnyek csillogtak. Nem bánta aztán a gyerek beszélgetéseit.“ Mindez adatokat Pásztor Ferencz mondja el Petőfi gyermekkori lakhelyéről.

Ez a gyermekkori lakhely, amilyen egyszerű volt, olyannyira kedves lett a mi költőnknek. A virágzó akácok a homok szélén, a törpe-füzek odakinnt a mezőn, a távol fehérlő szikes s a hajló aszu-fü nyári alkonyatkor, a piruló hajnal tündérvilága a végtelen rónán, a fényes, fülledt napsugárban rengő délibáb, a kolompoló gulya s „patogása hangos ostoroknak“ megmaradt a fejlődő lélek mélyén kitörölhetetlenül. Azok a kis nád-fedellí házak, a deszkapalánkok, a juhnyáj, meg a gémes kutak vele mennek majdan világgá s övezék bár a Kárpátok bércei vagy Erdély őserdeje, lelke visszavágyik a rónára, a Kiskunságba, amely olyan neki, mint egy nyitott levél s vannak belé írva szép, nagy gondolatok ...

Orlay Petrich Soma, aki annyi jó és rossz napot töltött el Petőfivel, azt írja gyermekköréről emlékezőn, hogy meglehetősen élénk, pajkos gyerek volt és egy kicsit engedetlen, ami az apát sokszor kemény bánásmódra kényszerítette.

A költő kedves barátja és lakótársa Orlay még egy kis epizódot beszél el, mely a bordalok ké-

sőbbi költőjét sejteti a fiúban. Négy esztendő volt a Sándor gyerek, mikor egy Salkovics nevű ismerősük Petrovicsékhoz vitte a fiát mézárósinasnak. Salkovics ott maradt ebéden és Sándor volt a szomszédja. Ebéd alatt a Salkovics tele poharát olyan ügyesen csúsztatta a magáé mellé s öntötte át a bort a saját poharába, hogy Salkovics alig vette észre. Végre mégis rájött a dologra, látván a bornak indokolatlan fogyását, de amint kaczagva elmondja az esetet, az öreg Petrovics csaknem megverte a Sándor gyereket, aki alaposan becsípett a szomszéd borospoharából. Ezen aztán nagyot nevettek s a kaczagásba fuladt az apai harag.

Mari asszony pedig arról panaszkodott Orlaynak, hogy Sándor fia olyan furcsa ízlésű. Nem tesz czukrot a kávéjába, hanem keserűen iszszá. Azt jövendölte róla, hogy az élete éppen olyan keserű lesz, mint a kávéja.

Hat esztendő korában pedig Varga Benedekénél levén névestén, a nagy társaságban Sándor elaludt. A katolikus papok korábban távoztak s a Sándor gyerek arra ébredt föl, hogy nagy zajjal kísérik ki és búcsúztatják a papokat. Amint a szülők visszajöttek, a kis Sándor azt mondja: „Elementek a papok? Ezek a papok! mindenkinek asszonyt adnak, magoknak egyet sem hagynak!” Varga Benedek a házi gazda az erre támadt általános derűltésgben azt mondta Petrovicsnak: „Barátom! ezt a fiút taníttasd, ebből tudós ember lesz!”

Így jegyezte ezt föl Behm Mari tanítónő, aki Varga Erzsébettől, a Benedek leányától hallotta.

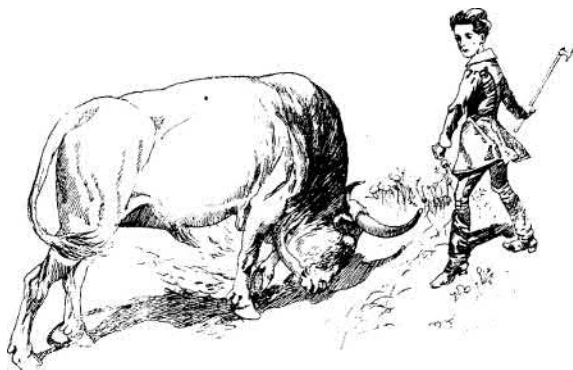
Félegyházán járt először iskolába. Még áll az iskolaház, amelyben első tanuló óráit töltötte. Sallay Lajos volt az első tanítója.

A szülők 1830-ban Félegyházáról Szabadszállásra költöztek. Ott született 1827 augusztus 18-án Petőfi öccse, István. Sándor a költözéskor Kecskeméten tanult, onnét Szabadszállásra hozta az apja, hogy ott tanuljon tovább. Ujlaky István volt itt a tanítója, aki ezeket jegyezte föl Petőfi iskolás koráról: „Iskolámba a gyermeket befogadtam s mivel korához képest mélyebb tudományra volt fogva, én ötlet tanítványaim legkisebb osztályába soroztam, hol többen voltak nála jelesbek. A gyermek szelid magaviseletű, de kissé nyakas, önféjű, minden nagyobb vétség nélkül magába vonuló, közlekedni egy tanulótársával sem szerető volt. Mikor a játék idején a többiek játszottak, ő magát az iskola egyik kőlábához vonva, minden vágy nélkül nézte társai vígságát és felszólításomra: „eredj, Sándor, játszszál te is!“ „nem szeretek“-kel válaszott.“ így van ez idézve Ferenczi Zoltán kitűnő Petőfi életrajzában is, amelyből minden adatot idézünk, „Bár tanuló nem volt a legjobb“ — mondja tovább Ujlaky — „erkölcse sohasem adott okot keményebb feddésre.“

Sárszentlőrinczen, Tolnamegyében is járt iskolába Petőfi. Ott Hittig János jegyzőnél volt ellátáson. Itt barátkozott meg Sárkány Sámuellel és

Sass Istvánnal, aki Petőfi gyermekkoráról irt emlékezésében elmondja ismerkedésük és barátságuk történetét. Lehr András volt itt a tanítójuk.

A szünidei diák-játékokban itt már tevékenyebb részt vesz, ügyes, hajlékony, jó futó, ugró. Szeret a nagyobbakkal barátkozni s merészen vállalkozik mindenre, kivált, ha kételkednek annak kivitelében, amire vállalkozik. Ferenczi a következőket beszéli el róla: „Egy alkalommal, tavasz felé, a

jég már lágyulóban volt s a nagyobb tanulók „csicsonkázni“ akarván, hosszabb jégpálya keresésére indultak a falu alsó végén elfolyó érre. Petőfi is velük ment több kisebb tanulóval; de közülök csak annak engedték meg, hogy tovább is velük tartson, ha átugorja az ért, mely sokkal szélesebb vala, hogysem megbírták volna tenni. Sándor azonban nem tágitott, hátrált, nekifutott s a közepén túl ugrott ugyan, de a jég beszakadván alatta,

térden felül vizesen jutott a túlsó partra; ám azért konokul ott maradt, estig hordta a vizes ruhát.“ Orlay pedig pápai tanuló korából mond el egy hasonló esetet, amely vakmerő vállalkozásaira vet éles világot: (I. Ferenczi Petőfi Életr. L. 53.) „1832-ben július 8-ikán teljes napfogyatkozás volt. Fél hét és fél kilencz óra közt, midőn a tanulók mindnyájan a város végére mentek ki, hogy teljes pompájában láthassák a tüneményt, amint a nap tányérja fogyni kezdett, Petőfi föltette magában, hogy teljes elfogytaig le nem veszi róla a szemét s csakugyan, Orlay intése daczára állandóan rászögezte a szemét. De mikor az első sugár kilövelt, elvakulva csapta szemére kezét s egész hazáig karon kellett hazavezetnie őt Orlaynak. Szemei csak napok múlva szűntek meg káprázni s a ballal sohasem látott többé egész tisztán.“

... A fiatal sas a napba nézett, büszkén, kihívón ... Az ég sugaras királya elkápráztatta vakmerő szemeit, de lelkében ott maradt a nap képe, az a csudálatos sugárforrás, mely egy nemzetre öntötte onnét beszívott aranyát s egy egész világ poézisét világitotta be!

Első ifjúság.

A szenvedések iskolája Petőfi életében már nagyon korán kezdődött. Gyermekkorra is tele van szenvedéssel, melyet kevés, múló boldogság egy-egy sugara édesít meg. Már nyolcz esztendő korában Szentlőrinczre vitte az édesapja, hogy ott az evangélikus algimnáziumba járjon. Ekkor már három esztendő óta kellett a szülői háztól távol iskoláznia. Hiszen 1828-ban május havában már Kecskemétre vitte apja, az evangélikus népiskolába, s ugyanoda járt 1829 és 30-ban is. Ebben az esztendőben az öreg Petrovics házanépével együtt, hat évi Félegyházán való lakás után, Szabadszállásra költözött. Sándoron kívül már ekkor István is a világon volt (ki 1821-ben született, s Csákón halt meg, 1880-ban, április huszadikán, mint üeiszt Gáspár gazdatisztje). A Sándor gyereket többet taníttatták, míg István kezdetben az apja mesterségét választotta. Ez időtájban — értem, a Szabadszállásra költözés idejét — Petrovics mester egy kicsit megvagyonosodott, s

„Háza, földje, pénze, mindene volt“

mint Petőfi írja. Mindezt Félégyházán szerezte. 1831 elején haza is vitte Sándort Szabadszállásra, s minthogy Szentlőrinczen, — Ujlaky református rektor — olyan algimnázium-félét vezetett, ebbe irattá be Petrovics uram a gyereket, akinek élénk szelleme, gyors felfogása, minden ismerőse körében azt a hitet keltette, hogy nagy dolgokra termett.

A szentlőrinczi evangélikus algimnáziumban két esztendő-t töltött Sándor, mint donatista-diák, s Lehr András nevű tanára nagyon szerette, s valóságos passzióval tanította latin nyelvre és szépíráásra. A latin nyelvben mindig elég erős volt Sándor, gyönyörű, gyöngyszemekhez hasonló folyékony írásának alap-elemeit pedig egyenesen a Lehr tanítása vetette meg. A Petőfi kézírását száz közül első pillantásra megismerem, annyira karakterisztikus, olyan kiváló.

Szálláson, kosztón a község legjobb családjainál volt a gyerek, s ideje jól telt, tanult, eljárt a mezőre, elbolyongott a messzeségbe, néha részt vett a pajtásai, de kivált a nagyobbak játékaiban is, s apja, hogy a német nyelvben is tegyen valamelyes előhaladást, innen Pestre vitte német szóra, melyet az evangélikus gimnáziumban, ahol a második donatista osztályt járta, meg is tanult.

Általános osztályzata azonban csak elsőrendű lett, ezért 1835-ben apja a piaristáknál próbált szerencsét vele, talán szigorúbban fogják a fiút, de ott is csak elsőrendű bizonyítványt tudott elérni 1835 nyarán Egyrészt nagyon túl voltak a klasszi-

sok zsúfolva, másrészt már ekkor megismerte a színházat, s azon járt az esze. Németül azonban, mint emiittem, eléggé megtanult.

Petrovics mester már nagyon csóválta a fejét ezen a hanyatláson, mely Kecskemét óta a fiú tanulásában mutatkozott, már-már abba akarta hagyni az iskoláztatását, de még beadta az evangélikus algimnáziumba Aszódra, a második grammatikai osztályba. Itt már most kevesebben voltak, mint a piaristák pesti gimnáziumában, s az ifjú Petrovics ki is tüntette magát, úgy rendes viseletével, mint tanulásával. A következő két esztendőben, még fokozottabb mértékben ment a tanulás; nagyon szerette a latin verselést, a szintaksziszt, s a latin versformákban kedvvel próbált verselgetni. Nagyon szerette Horatiust, habár az az ő költői lelkével olyan kevésbé rokon, s kis könyvtárat szerzett magának, melynek pár könyvét át meg átolvasta. Úgyszólván betéve tudta a javát.

Azonban megjelent a kis paradicsom kigyója, egy kóbor színtársulat képében, s az ifjú Petrovics gyerek-eszét el is csavarta a festett világ, bejárogatott néha napján a kezdetleges előadások nyomorúságos csarnokába, s annyira megkedvelte az élet e külső csillogását, hogy fel akart csapni színesznek.

Tanárai azonban nyomára jöttek a hirtelen ébredt szenvedélynek, s tudatták atyjával a dolgok állását. Petrovics mester aztán amúgy mézsáros módra vetett véget a korai ábrándoknak. Jól el-

verte a fiát, s azzal, bár csak egyelőre, a szép ábránd szertefoszlott.

Pedig amit az ifjú lélek magába szívott, azt nem olyan könnyen lehetett onnan kiverni. Évtizedekig élt benne az ifjú ábránd, a festett világ szeretete, s mint hírneves költő, annyi keserű csalódás, betegség, nyomorúság után, melyet a színészetnél s a színészetért kellett szenvednie, megint csak visszatér a világot jelentő, de annyira szálkás deszkákra, hogy még a férfikor józan esze sem tudja egészen kigyógyítani belőle.

Első gyerek-szerelme is ekkor ébred . . . Egy gyerekleányka tetszett meg a gyerek-ifjúnak, aki versbe öntötte érzelmeit, s megszületett az első szerelmes vers, amely kétségkívül nem volt remeke a Petőfi poézisének, de melyet kegyelettel őriznénk, ha megvolna, mint a hogy kegyelettel olvassuk ez időtájt Aszódon irt diák-búcsúversét, melynek az a címe:

„*Búcsúzás* 1838-ik évben“

Ez a költemény, mely évváró ünnepélyre készült, s melyben tanulótársai nevében tanáratól vesz búcsút, egyike költészete első zsengéinek. A vers hekszametekben van írva, nem közönséges ügyességgel a klasszikus formában, melynek ugyan később is tanújelét adta, de hogy ebben a korban milyen könnyűséggel bánt a nehéz klasszikus versformával, bizonyítja csak ez egynehány sor is, amelyet a „Búcsúból“ ide iktatok:

„Immár kész koszorúnk, melyért tiz hónapig izzadt
 Arczczal, gyenge eszünknek gyűjtve díszét, fonogattunk
 A zöld Pindus alatt, a nyájas Múzsasereg közt.
 Ennyit nagy tudományú atyánk, volt gyűjteni képes
 Elménk és iparunk . . . Noha édes a múzsái körben
 Töltni időt, noha Pallas kertjében gyönyörűebb
 Illatozású virágok kelnek, mint a vadonynak
 Puszta helyén, fárasztóbb mégis a pindusi ösvény.
 Vonzóbb drága szülénk s kedves rokonink köre, mintsem
 Hogy kis időre szívünk azt kész nem volna kerülni...“

Íme, a kis diák, mennyire ura már a pattogó
 hekszameternek.

Egyszóval: daczára a komédiások-megzavarta
 kebelnyugalomnak, az apai verésnek, az ifjúi ábr-
 rándnak és az első szerelmi költeménynek, Petrovics
 Sándor mégis *első eminens* lett az aszódi gim-
 náziumban. Lám, a verset is, melyet búcsúzóra
 máskor Korén tanár szokott írni, ő reá bízták, s
 nem vallottak vele szégyent . . .

Igaz, hogy szivesebben ment volna a szellős
 komédiás-ponyvasátor alá, vagy örömebb sétált
 volna az ifjúi ideál kertjének a sövénye hosszában,
 de hát, nem csupa rózsákból van az élet össze-
 téve . . . Őreá, szegényre nézve, pedig ezután
 már kezdődtek a tövises napok . . .

Búcsú a szülői háztól.

»Mint ölelt át reszkető karával,
Mint marasztott esdeklő szavával.
Ó, ha akkor látok a világba —
Nem marasztott volna tán hiába . . .»

Egy könyömása képem volt fiatal koromban, amely tanuló-asztalom fölé volt akasztva. Petőfi búcsúját ábrázolta a szülei háztól. Ott állt a füzes mellett a kis kunyhó, ajtajában egy siró öregasszony, aki könnyes szemeit a kendőjébe rejti, míg az előtérben magyar ruhában, kis görcsös botjával, batyujával induló Petőfi búcsút int visszafelé, mintha azt mondaná: Isten veled, boldog ifjúkor, apám, anyám, nyugalmam, békességem ... Megyek a harczba, küzdelembe, vándorlásba, nyomorba . . . nem von engem vissza semmi, mert nekem nem kell béke, nyugalom, de úz tüzes

erővel egy nagy hivatás, nekem küzdés kell és harc, süvöltő ellenségek és hétfejű hydra, amelyet meg fogok fékezni, mint Árion a lant erejével a szörnyetegeket!

„Hat esztendeig voltam istentül, embertül elhagyott földönfutó ... hat esztendeig volt két sötét árnyékom, a nyomor és a lelki fájdalom ... és mikor? Ifjúságom kezdetén, az élet legszebb szakában, mely csupán az örömöknek van teremtve, tízonhatodik esztendőmtől a huszonkettedikig.“

Ezt írja úti leveleiben s ennek minden szava fájó, szívtépő valóság! . . .

Apjától Selmeczen keserű hangú levelett kapott, melyben a haragra gerjedt Petrovics azt írja fiának, hogy „hanyagsága, rendetlensége, korhelysége és kicsapongásai miatt érdemtlenné teszi magát arra, hogy róla többé, mint fiáról gondoskodjék, hanem egészen sorsára bízza.“

Összeszedte sátorfáját és elhagyta Selmeczet.

A búcsú-éjszakát máshol írom le. Most elkísérem utján a mi szomorú vándorunkat . . .

A szabad természet szent ölén teli tüdővel szívja a balzsamos levegőt . . . Könnyű neki a kis vázontarisznya. Könnyű szívvel mond búcsút a bérézeknek.

— Mit nekem, te zordon Kárpátoknak
Fenyvesekkel vadregényes tája? . . .

Tovább! le, a róna felé . . . Úton-utfélen bólingat az ezernyi száraz, lombtalan bokor, a hideg

hajnal levegőjében „reszket a bokor, mert madárka szállott rá ...“ s a borzongó ifjú vándor nem érzi a hideget, mert belül a vándorló kedv, a szabadság tüze melegíti!

A piruló keleten kicsattannak az első sugarak ... „Indulóban vagyok én is — s nem megyek magamban. Holddal esti csillag — velem égő szerelem van ...“

A rögs országút mentén ráér gondolkodni. „A halál két neme áll előttem, nem tudom, melyiké leszek; nem tudom, pedig szeretném tudni: Éhen, vagy szomjan halok-e meg?“ Dehát megvigasztalódik, mert nem egyedül utazik, van egy kísérő társa, barátja. „Ez egy barátom a költészet. Ő volt mindenkor énvelem, verseltem én minden bajom közt — a színpadon s az őrhelyen.“

És elgondolkozva a mulandóságról és a halhatatlanságról . . . „Leend-e haszna verseimnek? Tulélik-e majd apjokat? Ragyognak-e holdként fölöttem, ha sírom éje befogad?“

Elfárad ... De nem fárad a röpülő gondolat... „Felröpülök ekkor gondolatban, túl a földön, felhők közelébe, s mosolyogva néz rám a Dunától a Tiszaig nyúló róna képe.“

Száll le a hegyekről a szabad vidékre. „Nincsen itten rabság, nincsen itten urkény, mely parancsolatját, menydörögve adja, csak az égiháborúnak zeng koronként Istentiszteletre buzdító szózatja.“

„Távozni ... a gondolat úgy fáj . . . Pajtásaim! értetek a bú; elhagyni fiuk titeket — Ez

fáj nekem, ez szomorít el — ez ver kebelembe sebet . . .“

De megint kárpótolja a szent természet, amelyben „megannyi páholy mindenik bokor, amelyben ülnek ifjú ibolyák, miként figyelmes hölgyek, hallgatván a primadonna csattogó dalát. És minden hallgat és minden figyel és minden a legforróbb érzelem, a kösziklák, e vén kritikusok maradnak csak kopáran, hidegen.“

A tavasz és az ő fülemiléje azonban csak a költő fantáziájában élnek, mert a februári szél tépdesi a tar gályákat . . . Valaki felkötötte tán magát, az hozta ezt a rut időt . . . Összébb húzza vékony ruhácskáját s elkeseredésében megkérdezi a végtelent, hogy „mért vagyok én még a világon, ha már átéltem minden szenvedést? Végeztem pályám, . . mert hiszen az ember, hogy szenvedjen, csak azért született . . . Mért vagyok én még a világon? Mig már láttam mindent, mi látható van itt, láttam a jónak örökös bukását s a rossznak örök diadalrait . . .“

Ne higyjétek, hogy ekkor, ezen az úton írta, vagy költötte ezeket a lángoló sorokat . . . Korántsem ... De amint az ébredő tavasz első mosolyában benne van a virágos mezők és illatos kertek minden csirája, úgy az ő ébredő lelke magával hordozta égi burkában mindazon eszmék s nagy gondolatok csiráit, melyek később dalos lelkében fakadtak s mikor lantra kerültek, a visszaemlékezés adott azoknak szárnyat, melylyel ki-

röpültek a világhír útjára, a nemzetek szívébe, az örökkévalóság felé!

Ez a nagy szív, melyet a fehéregyházai mezőn a kozák dárda vert át, milliókért erezett . . . „Kivágom én keblemből szívemet, ott úgy sem okoz mást, csak gyötrelmeket, kivágom és a földre ültetem. Talán kikel babérfa képében, koszorúja lesz a bajnokoknak, kik a szabadságért harcolnak.“

Sötét gondolatai a beboruló éggel versenyeznek. „Fejemben éj van, éjek éjjele s ez éj kísértetekkel van telve. Agyamban egymást szülik a gondolatok s egymást tépik szét, mint vadállatok. Lázzal verő szívemnek vére forr, mint boszorkány üstjében a bűvös víz, gyúlt képzeletem, mint meteor fut át a világon és magával visz . . . Laktársam a kétségbeesés, szomszédom a megőrülés...“

Egész eddigi rövid, szenvedésteljes életének a képe elvonul előtte a szitáló havas esőben Örömtelen, komor, szomorú s a költő-ajkon megfog az átok . . . „Legyen átok a földön, hol ama fa termett, amelyből énnekem bölcső készítették; legyen átkozott a kéz, mely e fát ülteté és átkozott az eső és a napsugár, mely e fát fölnevelte.“

„De áldás legyen a földön, hol ama fa termett, melyből nekem majd koporsó készül; áldott legyen a kéz, mely e fát ülteté, áldott az eső s a napsugár, mely e fát felnövelte.“

De az a fa nem termett sehol s az a kéz nem született soha. Az ő koporsója egy ország és fejfáját milliók keze emelte s ha Heine szerint a

bérez legmagasabb fenyőjét a Vezúv torkába mártanék, tüzes hegyével nem irhatnók nevét a magyar égre fényesebben, mint ahogy ő azt dalaival oda följegyezte.

Elmegy vándorútján az útszéli kereszt mellett. Elgondolkodik a maga keresztjén s mindazokon a keresztteken, amelyek a földön csillognak vagy sötétednek . . . „Kereszt jutalma a fáradságok-

nak, mindenfelé keresztet osztogatnak. Aranykeresztet tűznek a fejedelmek jobbágyaik mellére . . . a fölmivesnek oszt a természet buzakereszteket . . . Fakeresztet illet, megváltók, titeket!“

S mikor a prencsi csárdában a korcsmáros kegyelméből álomra hajthatja a fejét, még álmainak a hímporát is költészete adja. „Az álmom a természetnek legszebb adománya. Megnyílik akkor vágyainak tartománya, mit nem lelünk meg ébren a világon. Álmában a szegény nem fázik és nem éhezik, bibor ruhába öltözik s jár szép szobák lágy szőnyegén. Álmában a király nem büntett, nem kegyelmez, nem bírál, nyugalmat élvez. Álmában az ifjú elmegy kedveséhez, kiért epeszti tiltott szerelem s ott olvad égő kebelén. Álmában én rabnemzetek bilincset tördelem!“

Ez méltó álma a költőnek, akinek szabadság és szerelem kell. Szerelmemért fölálldozom az életet, Szabadságért fölálldozom szerelmemet! S erről a pár, világot jelentő sorról Meltzl *hét* cikkét irt külföldi lapokba. Méltán. Nálunk talán százezren olvassák és nem fogják fel e költői hitvallás világraszóló jelentőségeit.

... A legenda beszéli — s a legendáknak szabad glóriával övezni a mártírokat — hogy az útszéli csárdába betegen érő költőt a kályhasutba küldte a mogorva csárdás, mikor Debreczenből Pestre gyalogolt. Súlyos baja ölte beteg testét, amikor a betérő betyárok nótára gyűjtottak s a nóta — a „Virágnak megtiltani nem lehet . . .“

És a beteg költő szíve feldobogott, az ereje újra visszatért, vándorútjára újra aczélozta fáradt izmait, hiszen az ő költészete elhatott már a nép szívéig! Ő betöltötte hivatását s most új, nagy küldetésre indul A szabadság nagy napja felé!

... És azért a messze távolban fölmerül a távoli rónán a szülei ház édes képe s az a siró asszony, aki kezeit tördeli, kendőjébe temeti könnyes arcát, mert hiszen a költő érzi és tudja, hogy a nagy világon

„Nekem van a legszeretőbb anyám!“

Szinész-élet, katona-élet.

Ki, a világba!

De mivel? Egy megveszekedett garasa sem volt s mikor azt kérdezte tőle Szeberényi, hogy honnét szerez útiköltséget, nevetve azt mondta, hogy a pápista paphoz megy, azzal elhiteti, hogy kitérés szándéka van s megyén Vácra a püspökhöz, katolizálni, mire az majd ad neki útiköltséget. És a katolikus plébános csakugyan adott neki egy tallért, de azori czukorsüteményt vett, meg likört s azt elfogyasztották búcsúvacsorán.

Ellenben eladogatta mindenét, amije volt. Az ágyneműjét, a könyveit, ruháit s az volt az útiköltség. Apja megírta neki, hogy „hanyagsága, rendetlensége, korhelysége és kicsapongásai miatt érdemtelenné tette magát arra, hogy róla többé, mint fiáról gondoskodjék, tehát egészen sorsára bizza.“

Február közepén volt, mikor egy álmatlan éjszakán, sápadtan, leveleit elégetve, nagy benső küzdelem után egy kis vászontarisznyába csomagolta a holmiját, elbúcsúzott Szeberényitől s hajnali ködben csikorgó hidegben, megindult Pest felé.

Szeberényi a vándor-út első epizódját Petőfi elbeszélése nyomán így írja meg: „Még aznap meghált a pár mértföldnyire eső Prencs falu korcsmájában. Fázott is, éhes is volt; de csak öt váltógarasa lévén, hogy a fekhelyül kért szalmazsup árát is megfizethesse, nem mert egyebet kérni egy darab kenyérnél. Falatozás közben beszédbe elegyedik a korcsmárossal, ki úgylátszik, hogy valamikor iskolába is járt. Beszéd közben a korcsmáros felesége, ki a padkán ült, a kemence tövében, félénken integetett valamit Petőfinek, de ez nem bírta megérteni. Szerencsére kiszólítják a korcsmárost s ekkor az asszony elmondja neki, hogy az istenért ne vitatkozzék férjével, aki hat iskolát végzett, mert, kivált ha becsip, nem tűr ellenmondást; ilyenkor dühében annyira megfeledkezik magáról, hogy vendégeit ki is kergeti. Bejövén a gazda, Petőfi nem vitatkozott többé, hanem legotrombább állításait is helyeselni, sőt dicsérni kezdte, amivel annyira megkedvelteti magát, hogy a korcsmáros ételt, bort hozat, megvendégeli, másnapra is ott marasztalja, harmadnap pedig a saját szekerén a legközelebbi állomásig is elviszi.“

Az adat dr. Ferenczi Zoltán kitűnő Petőfi-életrajzában szószerint benne foglaltatik. Ő őrizte meg s gyűjtötte egybe mindazokat az adatokat, melyeket e kiváló tudósunk koszorúzott munkájában a magyar nép számára megörökít.

Hosszú vándorlás után érkezik Pestre, ahol a kecskeméti házban száll meg.

— Nyissák ki nekem a Petrovics úr rendes szobáját!

Ezzel a merész szóval parancsol a pinczérnek, tudván, hogy apja rendszeren oda szokott szállani. A pinczér engedelmeskedik, de ki írja le Petőfi rémületét, amikor a pinczér egyszerre csak azzal nyit be hozzá, hogy az édesapja megérkezett!

Ucczcu! el innen! de alig ér az ajtóhoz — azt kívülről is nyitja valaki — az ajtó enged és Sándor — szemközt áll az apjával.

— Hát te mit keressz itt?

— A ... a szünidőre küldtek haza a tanárait ...

— Szünidőre? Márcziusban?

— No — igen, levelem is van tőlük — meg a bizonyítvány is velem van.

— Hol? Mutasd!

— A . . . ládámban.

— Hol a láda?

— Az ismerőseimnél hagytam — de majd elhozom ...

Csak egyszer kint legyen a kecskeméti házból — gondolta Sándor.

De az apát nem lehetett egykönnyen rászedni. Márczius eleje volt, a húsvét abban az esztendőben márczius végére esett, szöveget ütött tehát az öreg Petrovics fejébe a „szünidőre“ küldés. No, de hát lássuk a levelet, a ládát, meg a bizonyítványt.

— Megyek érte, az ismerőseinkhez ... — siet

megnyugtadni zavarában Petőfi a gyanút fogott apát. De az kategoricze kijelenti, hogy:

— Majd *együtt* megyünk!

Azzal kézen fogta a fiát és indulnak. Hová? azt Sándor tudta a legkevésbé!

Végre egy átjáró-háznál, amely éppen épülő félben volt, az öreg valamely esetleg lehulló téglától tartván, előre siet, bemegy az átjáró-házba s annak kijáratánál várja a fiát.

Várhatta. Sándor — megugrott.

Ez aztán borzasztóan elkeserítette az apát úgy, hogy ezután minden rosszat föltett felőle s keserű szívvel távozott.

Petőfi pedig eliramodván a szigorú apai szemek elől, addig kerülgette a Nemzeti Színház tájkát, míg nagynehezen odavették statisztának. Ekkor hordta a szereplőknek a tormás virslit, meg a sört s „estenden pár krajczár adományért lámpával hazakísérte a színésznőket“, szóval fényes lelkéhez nem méltó szolgálai munkát végezett.

Hej! a lámpással hazakísért művésznők — voltak bár elsők a maguk művészetében — nem sejtették, hogy király az, a költészet leendő fejedelme, aki lépéseik előtt világít, mint ahogy világítani fog egy nemzet lépései előtt a szabadság felé. De büszkék lettek volna rá, ha tudják!

Nagy nyomorúságában a véletlen szerencse egyszer segítségére jön. Kint bolyong a Rákoson, talán szárnyas ábrándok tündér-lován engedi vágatni gondolatait, talán akkor hangolja lelkében

azt az isteni hárfát, amelyen később annyi csodálatos dal zeng, mikor botló lába megakad valamben. Egy erszény volt, benne tizennégy forint.

Egy huszárnak felcsapott szabadszállási legény azonban, akivel Petőfi véletlenül találkozott, haza-

megy s otthon elbeszéli Sándorral való találkozását. Nosza, a szülők fel Pestre, utánna! „Siettek föl Pestre — úgymond Ferenczi — egyenest a színházhoz. Éppen főpróba volt, melyet a költő a színpad mögül nézett, midőn apja dörgő hangját

hallja, amint Rónai színész után kérdezősködik. Rá befut anyja, zokogva borul nyakába s csókjaival, könnyeivel árasztja el. Szülői hívására ekkor otthagyja a színházat, velők megy Szabadszállásra, ott tölt pár hónapot „unatkozva és verset faragva, mialatt apja és anyja kifőzték, hogy túl a Dunán egy mérnök rokonukhoz küldik. így akarták elvonni a színésztől.“

De a színészet varázsa minduntalan vissza-vissza vont a forró deszkákra a mi költőnket. Hadd mondok el itt dióhéjban színésze történetét.

A Rónai néven való szereplés nem számítható színészpálya-számba. Igazi színészkedése Székesfehérvárott kezdődik, ahová november elején ment s földije, Szuper Károly, kun gyerek, későbbi színigazgató ajánlatára vétetett fel Szabó József társulatába. Némethy Györgygyei lakott a régi fehérvári színház mögött egy keskeny utcácskában, közös ágyuk volt, két-két váltó forintot fizettek érte havonkint. Szabó színigazgató azelőtt kórista volt a Nemzeti Színháznál s 1842 október havában lett vidéki direktor, pályáját Székesfehérvárott kezdte meg. Rendezője Almási István volt, aki Petőfit orrhangos kiejtése miatt nem szerette. Egyszer megkínálták, hogy a beteg sűgő helyett üljön a lyukba, ott talán több hasznát veszik, mint a színpadon. De Petőfi annyira megneheztelt ezért, a szerinte dohonestáló ajánlatért, hogy haragosan ment haza, nem is vacsorált, aludni se tudott s másnap reggel egy „A sűgő“ című tíz strófás

költeményben öntötte ki haragját, melyben a sűgő hatalmát dicsőíti, akire minden színész hallgat. Ámde ő csak a deszkák fölött akar színész lenni, nem a deszkák alatt; a délelőtt folyamában azonban Szabó is, Almási is megértették vele, hogy csak ideig-óráig való sűgásról van szó, míg a sűgő meggyógyul. Erre aztán megbékélt s eltépte a költeményt.

Sokat nyomorgott, fázott, de közben mindig irt és olvasott Petőfi. Újesztendőkor összeveszett a társulat, egy része ott maradt és tovább játszott, ezekkel volt Petőfi is, akire ekkor nagyobb szükség lehetett. Fehérvárról aztán Szuperrel Duna-Pentelére mentek, onnét a Dunán át, apja régi csárdája mellett kocsiztak el, ami Petőfit nagyon jó kedvre hangolta. Közben föl is fordultak, amely alkalommal Petőfi, sárgagombu zöld kvekkerjében s rövid gallérköponyegében a pocsolyába esett. Estére Szabadszállásra, másnap Kecskemétre értek, ahol élete kellemesebben folyt, mert Jókai és Kis Károly barátsága édesítette meg a színész-nyomorúságot.

A pálya művészi oldala nem mutat valami fényes eredményt. Petőfi színlapragasztó, kellékszerző s ötöd-hatodrangú szereplő. A legkülömb szerepe a nótárius a „Szökött katoná“-ban. Magános óráiban menydörögve szavalta Coriolánt és Hamletet, a színpadon pedig statisztált s keserű haragjában megtette egyszer azt, hogy kard helyett „Griseldis“ című érzékeny játékban bunkósbotot kötött az

oldalára. Ezt egy statisztatársa észreveszi, elneveti magát, a nevetés ragadós, nemsokára az egész színpad nevet, mikor pedig Dézsi, aki a hőst játszotta, fölkiált, hogy: „Ránts kardot, gyáva!“ kihúzza köznevetségre a furkósbotot.

A függönyt csaknem le kellett eresztetni s az esetért öt forint bírságra ítélték. Cantabit vacuus coram latrone viator! (Vígán danol az üres zsebű utas, mikor a rablóval van szemben!)

Az öt forint bírságot aztán adirektor elengedte neki.

Itt Kecskeméten másolta le Jókai ötfelvonásos drámáját „A zsidófiút“, melyet az Akadémia pályázatára küldött be 1842 végén. A kéziratot meg is találták az Akadémia irattárában.

Jellemző Petőfi karakterére, hogy Ács Károlytól egy zimankós téli napon fekete kabátot kérve kölcsön az előadásra, azt összehajtogatva, a karjára vette.

— Miért nem húzod fel ebben a csikorgó hidegben? — kérdi Ács.

— Nem elég, hogy este nyövöm, még nappal is viseljem?

És úgy ment el, pedig vékony kabátkájában majd megvette az Isten hidege.

Jutalomjátékaul Learban a bolond szerepét választotta s ezt 1843 márczius 23-án olyan sikerrel játszotta el, hogy sok tapsot kapott érte, Dézsi pedig a Lear ábrázolója megölelte, megcsókolta s ami fő: megvacsoráltatta Tíz váltóforintot kapott az esti jövedelemből, mint „jutalmazandó“.

Nemsokára ezután otthagyta Kecskemétet, a színészetet, miután mint színlap-kihordó bucsú-füzetet akart kiosztani, de a cenzor nem engedte kiadni „Disznótorban“ című költeményét, mert, úgymond, abszurdum az, hogy gömböcz legyen az ég s mi „gömböczben töltelék.“

Távozásakor a háziasszonya ott fogta a zöld kvekkert, ami nagyon kihozta a flegmából. Pár ruhadarabbal s egy Jókaitól kapott Páriz—Pápai-féle szótárral megváltotta a becses zöld kabátot.

Október havában Debreczenben áll be újra színésznek a Komlóssy társulatánál, kivel, mint Orlynak írja, Váradra s onnét Kolozsvárra fog menni. Szerelmes szerepeket fog játszani! A próba azonban nem sikerült s Komlóssy kijelentette, hogy csak kórista minőségben viheti magával. Petőfi aztán elkeseredésében egy kis ripacs-direktorhoz szerződött, aki Diószegre és Székelyhidra vitte, persze, mint elsőrendű színészt. De belebetegedett a faluzásba, tifuzsos lázt kapott, eladogatta lassan-lassan mindenét s alig tudott egy pár garasra szert tenni, hogy Debreczenbe visszamehessen.

Pákh Albert ez időben Debreczenben lakott. Egy este, társaságból későn menvén haza, a kapuban egy vékonyan öltözött, didergő alakot lát, aki féltve szólítja meg. Petőfi volt.

— Azért jöttem hozzád, hogyha meghalok, legyen, aki eltemettessen.

Pákh aztán fölkarolta, ápolta, felruházta s végre egy színházi jegyszedőnénei helyezte el a Várad-

utcza végén. Ez a jó asszony anyai jósággal bánt vele. Özvegy Fogas Józsefnének hívták.

Utolsó színpadi kísérlete a nemzeti színpadon történt. Egressy jutalomjátékán, a „Szökött katona“ - ban, Géresi nótáriust játszotta. Kétszer is belehabarodott a szerepébe s azt mondta, „hát Julcsa kisasszony a vőlegény?“ de a jelenlevő egyetemi ifjúság, melynek kedves költője volt, riadó tapssal nyomta el a nyelvbtlást. Petőfi a színlapon „műkedvelőnek“ van nevezve.

Nagyobb és nehezebb sor volt ennél a katonászkodása, amelynek története röviden a következő:

A Rónai néven való nemzeti színházi szereplés után szülei tudvalevőleg hazavitték. A jövő terve az volt, hogy Sándor tovább fog iskolázni. Ostfi-Asszonyfára ment aztán Petőfi Salkovics mérnökhöz, rokonához, ahonnét majd a fiukkal együtt Sopronba megyén, iskolába. Salkovicsné nagyon megkedvelte Sándort, készített neki a soproni iskolaévre fehéreneműt s egy kis pénzt is ígért neki segítségül, amikor bomba gyanánt ütött be Salkovicsnak egy levele nejéhez. A levél olyan elitélőleg beszél Sándorról, hogy ezt a fiúnak tudtára adni, szegény jó asszony nem vállalkozhatott. Azt találta ki tehát, hogy a nyitott levelet a zongorára teszi, mely elé Petőfi napjában ötször-hatszor is leül zongorázni. Úgy történt, ahogy gondolta.

Sándor megpillantotta a levelet, beletekint, meglátja a nevét, érdeklően olvassa el a rávonatkozó sorokat és mint a villámütött áll meg életének fordulópontja előtt.

Beszólítja Orlay barátját az irodából, amelyben foglalatoskodott s így szól hozzá:

— Hallgasd, mit ír a nagybátyánk.

És felolvasta előtte a levél kövélkező sorait: „Samut és Károlyt küldjétek fel Sopronba, Sándornak azonban adj pár forintot s menjen, ahová neki tetszik, belőle úgy sem lesz egyéb komédiásnál!“

Megdöbbenésem miatt nem tudtam hamar szóhoz jutni — úgymond Orlay — Sándor pedig még a szokottnál is halványabb lett. Végre ezt a kérdést kockáztattam:

— Mit tevő leszesz most?

— Már határoztam, — mondotta Petőfi, — veletek megyek Sopronba s beállok katonának!

El is ment velük szeptember 5-én s a következő napon belépett a 48-ik Goldner nevét viselő gyalogezredbe. Hat esztendőre asszentálták.

Dr. Sass ezt írja róla: „A szobába léptemkor (Németh J. tanulóársuknál) szerényen meghúzódva, festetlen diák-ládán ülve találtam egy fakó arcú, mohodzó bajszú, vézna kinézésű, egészen igénytelen katonát, ölébe lógatva fehér vállszíjról lecsüngő szuronyát. Köszöntésemre katonásan felállt, oldalára húzá fegyverét, s érdes tenyerének szorítása, testalkatától elütőleg, edzett kezek erejét

érezteté velem. Sárga pitykés, zöld hajtókás mon-
turja, nadrágja, csolnakszerű nagy bakkancsa ugy-
lötyögött rajta, mintha nem is rászabták volna;
egyedül nyakszorítója állt feszesen, fölpeczkelvén
vékony nyakán ülő fejét, melyen a rövidre nyírott
s felálló sertehaj — mely sötétben dörzsölve akár-
hányszor szikrázott — beesett arcz, fekete bőrszín,
élénk két barna szem,
mint régi ismerősök je-
lentkeztek előttem.“

A nyomorúságos ka-
tona-életnek voltak mu-
latságos és fényes epi-
zódjai. Ketten aludtak
a régi kaszárnya-regle-
ment szerint egy ágy-
ban. Egy cigányfiú
volt a hálótársa. Kilencz
óra után, mikor meg-
fújták a „czapinstráng“
ot, nem volt szabad
gyertyát égetni. De Petőfi a bajonet végébe illesz-

tett gyertyavilágnál olvasott. Egyszer egyik katona
pajtása ilyenkor elfújta a gyertyát, Petőfi dühében
utána vágta a bajonétot, de a fegyver szerencsére
nem találta, hanem az ágyba fűrődött.

Legborzasztóbb volt, mikor a vesszőzésekben
kellott résztvennie. Társai eleven húsára lesújtani,
irtóztató volt a szív emberének! Pedig csak az
Isten őrizte, hogy őt magát is meg nem vesszőz-

ték, ha a sors keze el nem tereli a röplő bajonétot!

A silbakon Horatiust, Schillert olvasgatta s a fakupönyegre verseket írt. Egyszer Sass István barátjával sétált s közben jövődjéről, reménybeli Olaszországba való masírozásáról beszélt. Mikor Sass a pálya s a jövő nehézségeiről beszélt, Petőfi így szólt:

— Érzem barátom, hogy nem mindennapi embernek születtem!

Sass István a sarki lámpához vitte s azt mondja rá gúnyosan:

— Hadd lám, nem pirulsz-e el ezen bátor nyilatkozatod ismétlésére?

— Igen, felelt Petőfi, újra mondom, érzem magamban, hogy *nem mindennapi embernek születtem*.

1840 márczius közepén indult az ezred bregenzi mars-rutájára. De útközben értesültek róla, hogy az ezredet Zágrábba kommandirozták. Menetelés közben azonban tifuszos lázt kapott s az ezred-kórházból 1841 január 21-én „javultan“ távozik. Kupis Vilmos közlegény társának a barátsága enyhítette itteni szenvedéseit, kihez két költeményt írt. Ez hat évi katonáskodás után káplár lett s később Keglevich Jánosnál gazdatiszt. Petőfit később is meglátogatta, aki szeretettel emlékezett reá.

A terhes katonai szolgálat Petőfit megint beteggé tette. Vérköpés vett erőt rajta s szeptember elején Zágrábban újra kórházba került. A Superarbitrirungs-Liste azt mondja róla, hogy: „Gyenge

testalkat, hajlammal tüdőbajokra és a szívedények tágulására.“

Dr. Römer ezredorvos, aki fölismerte a szenvedő közkatonában a magasabbra törekvő lelket, megkérdezte tőle, ha nem volna-e kedve kiszabadulni a katonaságtól?

— Nekem mindegy, — felelte Petőfi, — de máshol sincs mit remélenem!

Ennek daczára szolgálatra képtelennek nyilvánítják s 1841 február 28-án kiállítván részére a bizonylatot, mely szerint „treu und redlich gedient“, elbocsátották s nem verte többé a bal czombját „kard, azaz, hogy panganét“.

Zágrábból Sopronig gyalogolt s onnét Pápára. Sopronban bocsátották el végleg a katonaságtól s „kiaszottan, elviselt katona-ruhában“ fölkereste Pákh és Sass barátait, akik akkor együtt laktak s büszkén mutogatta nekik obsitját.

— No lám, — mondja Pákh, — mégis tettél valamit!

— Öcsém, ennél többet is tettem, mostam, söpörtem, sikáltam ott is, ahol nem szerettem; csak a főzéshez nem akartam érteni; ez alól a vén bakák fölmentettek, — diák-kóficznak nevezvén főztömet.*)

Így végződött Petőfi katonaélete.

*) Ferenczi „Petőfi életrajza.“

„Szabadság — Szerelm!
E kettő kell nekem. . .“

Ha a legszebb nászajándékot a magyar menyasszonyok közül Csajághy Laura, a Vörösmarty Mihály menyasszonya kapta, úgy a Szendrey Júlia menyasszonyi koszorújába vannak fonva a világ-irodalom legnemesebb gyöngyei — a Petőfi szerelmi dalai!

Petőfi lobbanékony szive itt-ott tüzet fogott első ifjúságában, röpke szerelmi dalai, egyes fölhevüléseinek dal-szikrái kisebb-nagyobb érdeklődésről tesznek tanúságot. Így az ifjúkor folyamában egymásik rózsaaarczu, fiatal leánykához, hol komolyan, hol tréfásan irt költeményei, vagy az a tüzes felbuzdulás. Lendvayné Hivatal Anikó láttára, mikor

arra kéri az Istent, hozza vissza a pillanatot, midőn e hölgy a szerelemnek első tüzeire gyuladott — s ott ő legyen, a költő, kit csókra hi föl édes, kedves tekintete . . . S a boldogságért odakinál a dalnok túlvilági üdvösséghei — egy drága századot . . .

Mégis: komoly, nagy szenvedélye a Petőfi szívének csak egy volt — szerelme Szendrey Júliához.

Júlia 1828 december 29-én Keszthelyen született s igen jó neveltetésben részesült. Nem volt feltűnő szépség, de vonzó, megnyerő, rendkívül okos, olvasott s a társalgásában volt valami bűbáj, amely költőnket első pillanatra megnyerte.

Petőfi 1846-ban Szatmármegyében tartózkodott az ősz elején s szeptember 8-ikán a megyei bálon Nagykárolyban beszélgetett először Szendrey Júliával. Ez a beszélgetés döntő volt Petőfi szívére, egész további életére, mert csiráit ültette el szívében egy olyan szenvedélynek, mely egész szerelmi költészetét kormányozta. A vonzódás Júlia részéről nem támadt hirtelen — naplója tanúskodik róla — melybe bizalmasan öntötte ki szíve minden titkát, s melynek egy részét később — meggyőző argumentum gyanánt — Petőfinek is elküldötte s e napló lapjain lépésről-lépésre kísérté a toll a szív érzelmeinek ébredését, először érdeklődés alakjában, mely a híres költő, a lángoló lélek közelségével szemben ébredt a szellemes leányban, majd igazi vonzalom keletkezik, melyet Júlia még magának sem mer hirtelen bevallani, de tagadni sem

tagadja s Térey Marinak, lelke kedves barátnőjének is czélozgat erre nem egyszer.

Szendreyék Erdődön, a gróf Károlyi-birtokon laktak, hol az apa gazdatiszt volt. Már onnét szeptember 22-ikén ezt írja Szendrey Júlia Térey Marinak: „Szombaton délbe jöttek Petőfi, Papp Endre és Riskó és elmentek délután hat órakor. Ez a fő. Hogy jól mulattam, azt nevetséges volna még ide írnom; arról ugy is bizonyos vagy, hogy egyszóval, azaz hárommal: kedélyesen, erélyesen, szívélyesen. Hanem — figyelmet kérek! — furcsán érzem magamat — az a Petőfi gonosz egy fiu — oly szenvedélyesen tud az emberre nézni, hogy vigyázzon a baloldalára, különben annak ugy is tüzes lakosa fellázad ellene és azt a száraz, hosszú, ily eseteknél tehetetlen házi őrt ugy kiveti onnan, hogy idő kell hozzá, mig ismét résztvehet az uralkodásban Ezt nekem előbb senki sem mondta, tehát ugy egy kicsit majd elkéstem a vigyázassál. (Most veszem észre, hogy még nem mondtam meg, hogy a házör alatt az észt értem!)“

Ez a levéltöredék elég világos bepillantást enged az ifjú leány lelkébe, ahol lassan bár, de ugyanaz megy végbe, ami Petőfi szívében az első találkozás villámlása óta rohamosan történt.

Első kísérletei Júlia szerelmét megnyerni, első félénk vallomásai nem vezettek semmi biztató eredményre. Júlia egyszer még azt is mondotta neki, hogy ő sohasem fog szeretni senkit. Maga is megbánta ugyan ezt a nagy szót, amely meggondolta-

lanul röppenhetett el leányajkáról, de hogy némileg jóvátegye, október 10-én a távozó költő után lobogtatta kendőjét az erkélyről, mintha az intené neki, hogy: remélj!

Remény és kétség között indul tovább a költő, nem tudva, szerettetik-e, vagy hasztalan remél. Költeményei élő, virágos tanúi lelke hullámozásának.

November kilencedikén Koltórol Szatmárra indult, hogy onnét Nagykárolyba s Debreczenbe menjen.

Szerelmi daczának, a hirtelen lángú költői sziv egyik érdekes epizódjának a tanúja Debreczen.

Ferenczi Petőfi életrajzában részletesen elbeszéli ezt az érdekes s azóta annyifelől megvilágított eseményt. Az ő előadása a legrészletesebb s a leghitelesebb. így hangzik:

„Midőn Petőfi először belépett egy este a színházba, minden szem feléje fordult, s a lelkesedés az égháború hangján kiáltá: „éljen Petőfi Sándor!“

Ekkor a debreczeni színtársulatnál játszott Prielle Kornélia is, mint a Feleky társulat szerződött tagja. Petőfi őt még Budapestről ismerte, hol mint szerződött tag 1844 deczember 17-ikén lépett föl először a Nemzeti Színházban. Kornélia egy udvaron lakott 1844—45-ben Egressyékkel, Szigeti Józsefénél, ott többször látta őt a költő és beszélgetett vele. Most Debreczenbe érkezvén, a színházban éppen a Szigligeti „Két pisztoly“ című darabját adták a már emiített színházi estén, mely alkalommal Kornélia, ki Lenke szerepét

játszta, a darabba szőtt ének helyett Petőfi „A virágnak megtiltani nem lehet“ dalát énekelte el. A költő ezután a színpadra ment, megismerkedett a színészekkel s megújította Kornéliával is az ismeretséget.

Ugy látszik, hogy másnap reggel egyik barátja Szatmárról valami kellemetlen hírt közölhetett vele, mely olyast tartalmazott, hogy Júlia férjhez megy — máshoz. Lehangeltség, de egyszersmind dacz és harag szállja meg s rohamos tette határozza el magát, hogy örökre lezárja a halasztás, az ingadozás útját. Még aznap délután meglátogatja Kornéliát, hosszasan beszélgetnek -- miközben nőül kéri: este pedig, midőn a „Lara hét fia“ czimű darabban éppen menyaszonynak öltözve játszik, sürgeti, hogy azonnal esküdjenek meg.

Kornélia beleegyezik s ő megkéri a színészeket, hogy előadás után maradjanak együtt, közben pedig a paphoz siet, hogy azonnal eskesse meg őket. Könyves Tóth Mihály, a hozzá mintegy kilencz óra tájban berohanó és esketésre hívó költőt azzal utasítá el, hogy diszpenzáció nélkül a szertartást nem végezheti. A költő-pár kifakadás után haragosan távozott.“

Másnap még a katolikus papnál is szerencsét próbált Petőfi, de ott sem járt több sikerrel, mint Könyves Tóth Mihálynál. Elhagyta hát Debreczent esküvő nélkül, felhatalmazva mégis Kornéliát, hogy távollétében is nevét viselhesse. Ezt azonban Prielle nem tette. Csakhamar kisült aztán, hogy a

költő mindezt nem szerelemből, de elkeseredésében s daczból cselekedte s mikor később Prielle Kornéliával találkoztak, harag nélkül váltak el egymástól.

Petőfi nemsokára kibékült Szendrey Júliával, levélben fejtve ki előtte a hirtelen kérés és házassági gondolat egész történetét. Júlia belátta, hogy az örökös huzavona s haragoskodás nem vezethet jóra s a maga igazolására — ezt föntebb is emiitem — elküldte Petőfinek a kritikus napok alatt irt naplójegyzeteit, melyek a költőt teljesen kibékítették.

Prielle Kornéliával Petőfi néhány levelet is váltott, ezeket azonban Szerdahelyi Kálmán, a művésznő férje, később elégette.

Az öreg Szendreynek nem volt kedvére a dolog. Más férjet szánt Júliának s Petőfit nem szerette. Praktikus, egyszerű, józaneszű magyar ember létére a gyermekeit is praktikusán neveltette s leányát a saját gondolkozása szerint akarta kiházasítani. Petőfiről hallotta, hogy katona volt, színész volt, állása nincs, jövedelme napról-napra változhatik és változik — szóval: bizonytalan.

Meg is mondta a leánynak áperthe, hogy erről az összeköttetésről hallani sem akar, amivel daczos leányánál éppen azt érte el, hogy annál jobban érdeklődött Petőfi iránt.

Volt Júliának több kérője. 1847 újesztendején „egy ifjú megkérte a kezét“, írja legjobb barát-nőjének Térey Marinak. Apjának is volt egy kische-

melt férj jelöltje, Uray. A Térey Marihoz irt levelekben Petőfi a nagy „Ő“ — Urayt ellenben szintén ő-nek nevezi, de kis „ő“-vel írja Szendrey Júlia. A szülői ellenkezés azonban egyidőre még a levelezést is megszakítja köztük. Ekkor, mint Szana Tamás írja, egy Logotetti nevű dsidás-tiszt kezdett Júlia körül forgolódni, de nem hiszem, hogy ez az összeköttetés az öreg Szendreynek kedvére lett volna Külömben sem hagyott föl még Uray iránt táplált terveivel. Élénk képet ad e napok sziv-hullámzásáról Szendrey Júlia naplója, melynek e lapjai a legvilágosabbak és legőszintebbek.

Mentől ridegebb az apa részéről az ellenkezés, annál forróbbá lesz a szenvedély. Április havában irt egyik levele ennek őszinte bevallása. „Esküdjék meg — írja Júlia — hogy szerelme most szent és tiszta minden egyéb érdektől, s hogy hiszi, miként életével egyhatáru szerelme. Akkor, ha ezt megteszi ön, akkor nincs akadály, nincs gát, amely öntől elszakíthatson, akkor jobban nem szeret-hetem ugyan, mint most, mert az lehetetlen, de imádni fogom önt és boldogítani lelkem egész hatalmával és szenvedélyével.“

Térey Mari egy találkozást szeretett volna Júlia kérésére, közte és Petőfi között kieszközölni. Térey Mari egy levélben megígéri s Júlia május elsején a következő, lelke mélyébe világos pillantást engedő levelet írja, melyet Ferenczi nyomán közlök:

„Miért kérdezed még tőlem, miért, oh Mari,

hogy mit tegyél? Te, ki legjobban tudod, mennyire szeretem Őt, elgondolhatod, hogy Őt láthatnom a legnagyobb boldogság volna. Őt, ki lelkemnek minden gondolatját, érzelmét, mi ott fakad, birja, kedves, egyetlen világot! Ha csak egy rövidke óráig bírhatnám Őt, csak egy perczig a kezét, melyben Isten minden gyönyörömet teremte, ha csak láthatom, hogy öröm neki láthatásom, tán imádnám az embert is, ki által ezt megnyerhetném. Hatalmadba adok mindent tenni, mit csak jónak látsz, csak azt tedd, hogy láthassam Őt; oh Marim, ha ezt kieszközölheted! Látod, nem egyedül a szenvedély kielégítéséért vágyom erre; de ha egyszer láthattam: vagy rá veszem, hogy valami biztos állást szerezzen magának s akkor minden ellenszegülés nélkül övé lehetek, vagy, ha több neki korlátnéküli szabadsága, mint szerelmem — mitől félek — akkor válni fogunk örökre s talán még nyugodt lehetek s ha kívánják szüleim, boldogítok mást, ki sorsát enyémhez köti. Aztán ha Ő most úgy tenne, mint mondja s csupa visszatöréskéből, hogy sértsen, hogy megmutassa a világnak, mily keveset gondol velem, ha szerelem nélkül venne el egy parasztleányt, egy nőt, ki lelkének fönséget nem érthetné, nem sejtethetné: mi lenne belőle? Egy szerencsétlen egész életén át s ennek oka én! Ekkor megérdemelném, hogy sújtsa az ég haragja, hogy ne tudjam, mi a boldogság! Mióta ismét lehetőnek hiszem őt láthatni, mióta felélesztetted bennem újra a remény

sugarát, azóta lángként nyargalja az öröm valómat át s egy égető láz magasztalja fel majdnem kialudt életkedvemet.

Végre lerázhatom magamról az örökös okoskodás jégpánczélját, mit rám erőltetnek s éppen a legnagyobb igazgatás, midőn úgy bele akartak kovácsolni, hogy soha többé ki nem igazodhatok belőle, éppen a legnagyobb igazgatás ronta el mindent, mit eddig összetépni erőm nem volt s most szabadon lélegzem. Hisz csak nem akarják, hogy elmenjen az eszem, hogy mi több, ne legyek boldog sem ezen, sem a másvilágon.

Ha mint Sándorom neje leszek boldogtalan — mi csak tőle függ — lesz erőm túrni mindent, mit rám küld az ég és kivívni magamnak a jövő üdvösségét; de ha elszakítanak tőle, ha még nem is láthatom, úgy veszve, veszve lesz minden számomra Mindig az idővel biztatnak, hogy ez meghozandja, mit Isten számomra rendelt De elég volt félév és két hó, én nem várhatom tovább összetett kezekkel az idő ajándékát. Nem! nem lehet tovább! s Marim, édes angyalom, segíts rajtam, ne hagyj elveszni, mint a többiek. Isten veled! Csókol ezerszer

forrón szerető

Júliád “

„U. i. Ha lehet, ne halaszd, mi üdvömet hozza meg! Ne halaszd sokára az írást. Ha mi érthetlent látsz írásomban, légy oly jó, nézd el, nem

tudok mindent úgy rendbe szedni most, mint kel-
lene — gondolatomat se! J.«

Térey Mari megírta Petőfinek a dolgok állását, felhívta, hogy jöjjön mielőbb körükbe, Petőfi gyorsan határozott, levélben megkérte Júlia kezét. Szendrey azt felelte a levélre, hogy ő Petőfit nem ismeri eléggé s választ majd csak egy év leforgása alatt adhat. Erre Petőfi elhagyja a hosszas levelezést s Erdődre utazik.

Erdődön lakott ekkor Lauka Gusztáv, akihez szállott Petőfi. Innét nyomban Szendreyhez ment, szóval ismételte a megkérést s mikor Szendrey — az anya könnyei s Petőfi meghatottsága daczára ridegen és elutasítólag viselkedett — élesen felelt, összezördült az apával s hazamenvén, kemény hangú levelet irt neki.

Ezután már Petőfi a legszigorúbb gonddal őrizett Juliskájával csak ritkán s mindenféle mesterkedések segítségével találkozhatott. Végre az apa egy heti határidőt szabott s ennek eltelte után választás elé állította a leányt. Válaszszon közte és Petőfi között.

Júlia választott.

Az esküvőt szeptember 8-ikára tűzték ki. Addig azonban Petőfinek Júliát látni, vele találkozni nem szabad, csak levél útján érintkezhetnek egymással.

— Dicső leány! — így kiált föl Petőfi, — kettő között kellett választania — szülei közt és köztem. Engem választott.

Ez időre esik Petőfi felsőmagyarországi utazása.

Eskető papnak Tompa Mihályt szerette volna megnyerni, de meghasonlásuk ezt a tervet megghiúsította.

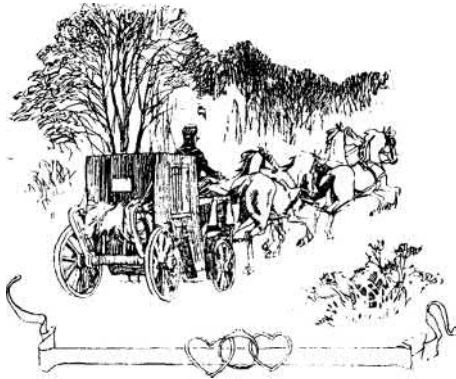
Elérkezett szeptember nyolczadika, évfordulója annak a napnak, melyen Petőfi a nagykárolyi várkertben Júliát először megpillantotta. Szeptember nyolczadika szerdára esett s az esküvő a kora reggeli órákra volt kitűzve, az erdődi vár kápolnájában. Petőfi feketében, sodrony-mivű, ezüstgombos moiré-atillában, menyasszonya fehér selyemruhában, fején mirtusz-koszorúval s keblén tearózsával jelent meg az oltár előtt. Erdőd öreg papja, Kallós István eskette őket, Lauka Gusztáv és Sass Károly tanúskodása mellett. Lauka többször elmondta előttünk ezt az esküvői jelenetet, de minden lényeges eltérés nélkül, az előadottakkal. A pap kérdéseire, szerinte, tisztán és érthetően, de meghatottan és szenvedő arczzal választak, Laukának pedig az egész szertartás alatt sirhatnékja volt.

Apai áldás nélkül indultak útnak. „Midőn a költő — úgymond Ferenczi — már fölszállóban volt a négyesfogatra, mely őket Koltóra szállította, hosszasan várta, hogy Szendrey hozzá is fog szólni legalább; de az apa rá sem nézett, mire szokott modorában fölkaczagott és elhajtott.“

*

A hosszú küzdelem a szerető hitvesért, be volt, fejezve. Az volt a nagy munka — írja egyik köl-

teményében — míg ezt a szívet, ezt a kezét a magáévá küzdötte ki. De most annál édesebb volt annak a birtoka, kinek még „hibái napfogyatkozását“ is szerette! És a négylovas kocsi prüsszögő ménéivel vágatott, vágatott a poros utón, őszi tájakon az örök tavasz, a boldogság, a paradicsom — Koltó felé!

PETŐFI BARÁTAI.

Petőfi barátai.

A negyvenes évek írói, művészei, szereplői.

Fényes egy névsor ez, a Petőfi barátainak a névsora. Ha az egész világ ellensége lett volna, akkor sem tudnák elhomályosítani.

Az öregek közül Szemere, Vörösmarty, Nagy Ignác, Frankenburg, s többen az országos politikai kapacitások közül is, az ifjak seregében Csengery, Berecz Károly, Bérczy, Bogdán Lajos, Bulyovszky Gyula, Czakó Zsigmond, Dobsa Lajos, Degré Gusztáv, Emődy, Irinyi, Kecskeméthy, Lisznyai, Losonczy, Kazinczy Gábor, Sárossy Gyula, Lauka Gusztáv, Vahot Sándor, Vajda János, Pompéry, Pákh Albert, Pálfiy Albert, Vasváry, Oroszhegyi, Xántus János, Szigligeti Ede és akit legelői kellett volna említenem: Jókai Mór.

Legelső ismerősei közül való Várady Antal, az egyetlen, akitől elfogadott valamit, az egyedüli, akivel nem vezett össze soha.

Vörösmarty sorrendben is, érdemben is első közöttük. Ő volt az, aki először fogta pártját a lángszívű kezdőnek. Azt a jelenetet, amelyet a régi Nemzeti Körben láthattak a Vörösmarty barátai,

méltó, hogy művészi ecset örökítse meg s mesteri toll aranyozza be. Én csak egyszerűen leirom, hogy történt.

A régi Csiga-vendéglő a Sebestyén-téren volt. A Sebestyén-tér ott terült el, ahol most a királyi bérpalota Dunára néző sarka áll. Annak az első emeletén volt a Nemzeti Kör.

Vörösmarty a Nemzeti Színház egynehány művészeivel, pár íróval s számos belvárosi polgáremberrel járt oda s délutánonként, néha egész esteken át folyt a kedélyes társalgás, a politizálás, melynek középpontja és ellető lelke Vörösmarty volt.

Egy ilyen alkalommal történt, hogy Vörösmarty előhozakodott a Petőfi dolgával. Elmondta, hogy talált itt egy nagyon talentumos fiatal embert, igazi isten-áldotta tehetség, akinek a verseit kellene kiadni. Dehát nincs rá pénz, hiszen megélésre valója sincsen, szegénynek.

Hallgatják, hallgatják megindulva, fejcsoválva migleri megszólamlík Tóth Gáspár szabómester, a kör egyik szerény tagja, Vörösmartynak rajongó tisztelője.

— Tekintetes uram, — úgymond, — én csak szerény mesterember vagyok, de a tekintetes úr szavai után belátom, milyen nagy szükség van rá, hogy az a szép talentum el ne kallódjék. Én tehát, mivel Vörösmarty Mihály mondja, és az énnekem szentírás, csekély tehetségem szerint hozzájárulok ahhoz, hogy ezek a jeles munkák nyomtatásban megjelen-

jenek. Adok azért Vörösmarty tekintetes úr kezeihez háromszáz forintokat. De hogy addig is élhessen az a derék versíró ifjú, ime még száz forintokat adok Vörösmarty tekintetes úr kezeihez, amiből élhessen addig is.

Ezt mondta Tóth Gáspár szabómester, akinek a nevét bűn volna elfeledni]

Frankenburg is első pártfogói közé tartozott a költőnek. Bajza közölte első verseit az Athenaeumban, mert akkorában még az öreg írók lelkiismeretes kötelességüknek tartották segíteni, támogatni a fiatalokat. Garay János is lelkes hive, bámulója volt a Petőfi költészetének, bár ő egészen más ösvényeken járt.

Nagy Ignác is egyike a kor jeleseinek, akik barátaivá! együtt oly szép várakozásokat fűztek Petőfi és társai föllépéséhez. *Jókai* oly szépen jellemzi mind a kettőt, a maga zseniális modorában:

„Néhány év előtt jó kedve lehetett a magyar olvasó közönségnek. Vidám, mulattató könyvek jelentek meg, miken csaknem agyonkaczagta magát az ember: „Torzképek“, „Menny és pokol“, „Magyar titkok“ stbi. Mind oly egészséges jó kedvvel fűszerezve Minden színpadon megfordult nem egyszer, de számtalanszor a „Tisztújítás“, melynek mulatságos jeleneteiből nevetve nyert tanulságot és oktatást a nép. Ezeket mind Nagy Ignác írta. Vig ember lehetett, ugy-e bár, ki az egész országot így meg tudta nevetetni? Amióta én ismerem, soha még csak mosolyogni sem láttam. Mindig ugyanazon szomorú arcczal lehetett

öt látni íróasztala előtt, és sehol másutt, mint íróasztala előtt. Láttá-e öt valaha mulatni valaki? Tánczvigalmakban, víg társaságokban? Régen lehetett az, nagyon régen . . . Isten jó családdal áldotta meg öt, kedves, példás hűségű növel, jó atyával és anyával, kik betegsége hosszú éveiben szüntelenül mellette voltak Egyik oly áldott, szelíd lélek, mint a másik. E családért fáradozott egész életén keresztül. E munkásságának lett áldozatja ő is. Már nyolcz év előtt (ezt 1854-ben írja Jókai) oly roskatag volt, hogy egyedül nem tudott járni. Mindig neje karján lehetett öt látni, ki elvezette öt a színházig vagy Garay lakásáig. Mert e két kedvencz helye volt a jó öregnek, s ha összejött a két beteg, sorvadozó költő, fellelkesültek egymás lelkének lángjától s beszéltek a jövőről s gondolták magukban: melyik fog előbb elmenni?

„Garay ment el elébb. Tudni lehetett már évek óta, hogy haldoklik, mégis megdöbrentő volt halálának hire. Nagy Ignác előtt el akarta azt titkolni családja; szegények, nem gondoltak rá, hogy a hírlapokból úgy is meg fogja tudni. Ez nagyon leverőén hatott rá. Már akkor hat hónap óta nem volt kint a házból Garay elment az ősz hulló leveleivel. Nagy Ignác érzé tán, hogy az ő jelszava a tavasz fakadó bimbái?“ — (1854 márczius 19-én halt meg.) Az ő eszméje volt egy hangverseny az elhunyt Garay árvái számára. Akkor népszerű volt a költő árvái javára tánczolni, énekelni. Ő akarta azt rendezni.

Még két nappal a Garay árvák hangversenye előtt Jókai nála járt. „Vidám terveket csináltunk a jövő felől, — mond Jókai. — Már most én is örömmel kezdek újra a munkához“, — mond Nagy Ignác, megszöviitva a Jókai kezét. „Már ekkor egy év óta nem volt kinn a szobából. Hívtam, hogy jöjjön ki a budai hegyek közé lakni. Ott jobb a levegő.“ — „Mindenesetre ki kell mennem a szabadba, csak jöjjön a tavasz.“ És ki is ment nem-sokára, a meleg tavasz virágai közé — a sirba . . .

A Garay-hangverseny napján kivette a tollat kezeiből Isten halvány angyala, a halál, s monda neki: pihenj meg!“

Nagy Ignác egész generációt nevelt az irodalomnak, az új, diadalmas nemzedék az ő kezén fordult meg, ő vezette őket a Parnasszusra.

Czakó halála tragikus, megrázó vala. „Társadalmi gyűlhelyünk, — úgymond Jókai, — még mindig a mindnyájunktól becsült Csengery lakása volt a mostani Pálffy-féle házban; ugyanott volt Landerer és Heckenast nyomdája, ahol a „Pesti Hírlap“-ot nyomtatták. (Ma Kossuth Lajos-utca 3. szám.)

Egy délután Czakó, a nagyhatású drámák költője, odamegy Csengeryhez, ki éppen akkor segédszerkesztőjével, Emödyvel értekezett a lap berendezése felől. Czakó leül a pamlagra s leveszi a falról Csengery czéllövő pisztolyainak egyikét. Emödy figyelmezteti rá, hogy meg van töltve. Erre Czakó azt mondja: „Én ezzel a pisztolylyal húsz lépés-

ről ellövök egy húszast.“ Nem ügyeltek rá, s csak a gyutacs-csattanás hangjára fordultak felé. Igen, csak a gyutacs-csattanást lehetett hallani mert a pisztoly-durránást Czakó feje fogta fel, a szájába vett fegyverrel agyán keresztül röpité a golyót. Soha sem tudta meg senki e borzasztó tettének indokát. Vele egy nagy jellem s egy kitűnő lángelméjű drámairó vezett el. És ez esemény után vége szakadt a Csengerynél tartott társas összejöveteleknek“.

Petőfi Várady Antallal lakott együtt. Ebben a közös lakásban írta Petőfi számos költeményét. Mikor verseit komponálta, fel s alá járt a szobában, kezében egy tallér, melyet minden lépésnél a magasba hajított. A fölöttük való lakásban valami vén kártyás lakott. Ez rendesen éjfél után került haza, s olyankor elkezdett le- és feljárni, sokszor támolygó lépésekkel, mivelhogy részeg volt az istenadta. Hiába minden fifika, a járkáló vén lumpot nem lehetett leszoktatni a föl s alá való topogásról. Eszébe jut azonban Petőfinek egy jó ekszpediens. Váradynak volt egy hegedűje, amelyet éjjel, ahányszor hazajött a vén kártyás, Petőfi mindig elővettette Váradyval s addig hegedülttetett vele, míg a kártyás káromkodva le nem feküdt. Akkor abbanhagyták a hegedülést is. Ettől kezdve volt már az éjjeli topogás ellen orvosság. Ahányszor topogni kezdett az éjjeli csendháborító, Petőfi odaszólt Váradynak: „Tónele, hegedüld meg azt az embert!“

És a „meghegedült“ ember egy darabig káromkodott, aztán lefeküdt. Ugyanabban a szűk lakásban akárhányszor vívó-asszókat rendeztek Petőfi és lakótársai. Petőfi Chappon vívómester tanítványa volt, s nem keveset tartott ügyes vívóképességére. Sokszor Várady két kézre kapta a kardot s ott ütött-vágott, ahol érte, kapta!

Vas Gereben, a barátságos, bár rácz nevű (Radákovicsnak hívták), de magyar szívű író mindkinek első pillanattól fogva jó barátja, piros arczú, szakállú, kék szemű, jó kedélyű gyerek volt, amint Jókai leírja. A fönnebb említett párbaj történetét Jókai így adja elő:

„Vas Gereben véletlenül tűnt el a negyvenhetes év végén. Ennek a története is egy kis humoreszk. Valami összekoczkodása volt egy ifjúkori barátjával, s az írói becsület azt kívánta, hogy megsértőjét hívja ki és verekedjék meg vele. Meg kell lenni. Hozzám jött a párbajhoz pisztolyt kérni.

- Nekem van egy, mondám, de ez dupla pisztoly, hogy lőttök ezzel?
- Hát majd úgy, hogy először az egyik fél lő az egyik csövével, aztán a másik fél a másikkal.
- Biz az jó lesz.

Pár óra múlva hozzák a hírét, hogy Vas Gereben keresztül van löve a karján. Odasietek hozzá, fekszik s bekötött karját jeges vízzel borogatja. Ingén lyuk a golyótól. Én egészen sajnálkozva hagytam el szegényt. De nem voltak olyan jó keresztények Degré és Lauka, pedig hiszen pápis-

ták. Nem hittek neki, levették a karjáról a köteléket, le még a flastromot is, hát nem volt biz annak semmi baja. Párbaj sem volt. Emiatt nem volt szegénynek maradása itt Pesten, hová csak a későbbi mozgalmas év hívta megint vissza. Jó fiu volt, én szerettem. Mindenkinek tartozott egy kis pénzzel, akit ismert, nekem is, de én szívesen adnék neki tizszer többet, csak élne még. S úgy hiszem, más ismerőse is így van vele.'

Czakóra visszatérve, akinek rögtönös és tragikus halálát az imént mondtuk el, ő három évvel idősebb volt Petőfinél. Fantasztikus ember volt már ifjú korában, a nagyenyedi kollégiumból azért kellett nagy hirtelen távoznia, mert egy új vallás alapításán törte a fejét, amelynek alapelve a természetimádás. Ezt a fantasztikus vallási alapelvet később egy drámájában, a „Leónában“ próbálta érvényesíteni. Nagy feltűnést is keltett annak idején, s az ifjúság rajongott érte és elveiért. Apja meg alchimista volt s egész vagyonát kísérleteibe ölte, koldussá lett és fiát nem támogathatta többet. Akkor Czakó nekiindult a nagyvilágnak, felcsapott vándorszínésznek, hanyódott-vetődött az országban, nyomorgott, szenvedett, s végre önmagával is meghasonlott, embergyűlölővé lett. Mélységes sötétlátása borong a darabjaiban is. Az első darabja volt a „Chantrey család“, melyet mint vándorszínész, *Páli* Elek társulatánál írt. Aztán a Nemzeti Színházhoz került kóristának. Ott írta „Festő és vampír című drámáját, de sem ezt, sem az előbbent nem adták

elő Annál nagyobb örömmel fogadták el későbbi műveit, a „Kalmár és tengerészt“, (amelyben egy nagy és annak idején híressé vált beszéd folyamában fordul elő az a szálló igévé lett mondás: Mit ez a tenger sima tükréhez képest?)

A kezdetben óriási hatással indult darabok későbbi sorozata kevésbé tetszett, s mikor előlött elcsüggedve, „János király“ című darabját sem találták barátai jónak, annyira kétségbeesett, hogy 1847 december tizennegyedikén, az előbb leírt körülmények között föbelötte magát. Ez volt a kis baráti kör egyik fájó tragédiája. Czákó halálát Arany is, Petőfi is költőileg elsiratták.

Petőfi szerint:

„Magassan röpdülő szellem sülyed a mély semmisségbe.,
Tavasza dőlt, az ifjúságnak tavasza a sir telébe.
Keresett-e rokonleiket, keresett-e jó barátot?
Vagy, ki odalépe hozzá, eltaszítá őt magától? . . .
Végre lett egy jó barátot, jó barátja a fegyver lett,
Mely szivéről lesegíté az életet, e nagy terhet.
Könnyez a részvét, ó még a gyűlölség is, ha itfjvolna,
Ejtene egy drágagyöngyöt, egy könyűt a koporsóra!“

A baráti körnek egyik speziális alakja *Sükei Károly*.

Valóságos mesterdarabja a személyleírásnak az a virtuóz kép, amelyet Jókai Sükeiről ad.

„És most kiemelkedik közülünk egy sajátságos alak. Mikor a cylinder-kalapja emelkedik fölfelé, véghetetlen magasságú, fenyőegyenes, keskeny kari-

más kalap, azt hisszük, ez egy angol. Mikor az arcát meglátjuk, fakó bajuszával, benyomott állával, fiatalon rezes képével, szinevesztett hajával, azt mondjuk: ez egy kozák; mikor utána következik a vézna alak, behorpadt mellkassal, előreeső vállakkal, egyik kezének hüvelykujját gomblyukába akasztva, mintha maga-magába kapaszkodnék, azt mondjuk: ez egy kretin. És mikor megszólal rettenetesen dadogva, akkor nem tudjuk, hogy kicsoda? Hanem, ha végre megértjük, hogy mit beszél, akkor azt mondjuk rá: ez egy zseni! Ez volt Sükei Károly. Fia a bukaresti magyar protestáns egyházat megalapított nagy misszionárius lelkésznek, kora ifjúságában egy gonosz hátbaütés miatt örökre dadogóvá téve, de fejében egy eleven enciklopédia. Nincs a világon tudomány, amit ne tanult volna: nyitott könyv, vagy apokrif, inkunabulák és unikumok mind szóról-szóra a fejében. Ez nem elég. Amely külföldi és hazai költőket szeret, azoknak minden művét könyv nélkül elmondja. Amit azok is rég elfelejtették, ami elveszett, ami nincs többé — az ő fejében megvan. Az egyszer hallott művet képes lediktálni évek múlva. És amellet emelkedett költői kedély. Egy kötet költeménye: „Hulló csillagok“ a hazai remekművek közé sorozható. Czinikus és idealista.

Örökké jellemző az a mondata, amivel egyszer Pulszkynak megfelelt a negyvennyolczas forradalom napjaiban:

Pulszky nagy felindulásában azt kiáltotta oda,

hogy hallgassanak már végre az okos emberekre, Sükei azt vágta neki vissza:

— Mmmmost olyas idők járnak, ammmikor nnnnem kkkkel hallgatni a okos emberekre!

— Arany igazság! — kiált föl Jókai, — bár ne hallgatunk volna reájuk í

Rendkívül érdekes egypár részlet márczius tizenötödike krónikájából, amelyet Jókai „Életemből“ című könyvében ír le.

Le kell, hogy írjam ezeket a följegyzéseket, mert olyan közvetlenséggel mondják el a nevezetes reggel történetét, milyen csak a szemtanúi, a főszereplők egyikének tollából kerülhet ki.

„Négyen voltunk együtt dohány-utczai szobámban: Petőfi, Vasvári, Bulyovszky és én. Társaim rám bízta, hogy fogalmazzam a pesti tizenkét pontot a néptől érthető alakban; Petőfinek egy költeménye volt készen e napra. — És azután előre! — kiáltá Vasváry és amint törbotjával előre sújtott, a tör kirepült pálczahüvelyéből, mintha mutatni akarná az utat.

Siettünk a Pilvax-kávéházba, hol irótársaink szoktak összegyűlve lenni. Engem feltoltak az asztalra, hogy olvassam fel: „Mit kivan a magyar nemzet?“ Valami villanyos melegség állta el akkor minden tagomat: érzem, végzetes szó az, amihez kezdek; de el voltam rá szánva, ha áldozatul esem is. Ki lett mondva. Utánam Petőfi olvasta fel halotthamvasztó költeményét: „Talpra magyar, hi a haza, itt az idő most, vagy soha!“

S most hová innen? Oda, ahol az ifjú tűz van: az egyetemre.

Ugyanazon villanyárasztó jelenet, de már a csoportosult ifjúság buzdító riadala mellett, kinek nevében *Vidacs* János felelt a felhívásra.

S hová innen?

A nyomdába! Nem ismertünk cenzort többé, kinyomatjuk a nemzet követelését és Petőfi buzdítóját

Landerer nyomdája előtt már valamennyi író-társunkat mind együtt találtuk; itt csatlakozott hozzánk Irinyi is, és a Nemzeti Színház tagjai, férfiak és nők.

Esős, sáros idő volt, a közönség esernyőket tartott kalapjai fölé.

— Ej, uraim, — kiálték a közönségre, — lehet, hogy egy óra múlva a golyók hullanak reánk eső helyett: akkor elfutunk-e?

S arra minden esernyő eltűnt a fejek fölül.

De eltűntek még a kalapok is abban a pillanatban, amidőn Irinyi az első példányát a nemzeti követelésnek felmutatá e szóval: — íme, a szabad sajtó első nyomtatványa!

A nyomtatógépet mindjárt elsőnek ragadta meg Irinyi, a második nyomást Petőfi, a harmadikat én tettem meg vele. Hogyha a merénylet szerencsétlenül üt ki, minket érjen a csapás, ne az ártatlan nyomdai személyzetet. Így lett kinyomtatva Magyarországon a szabadsajtónak legelső terméke, így született meg a sajtószabadság!

Eszembe jut, hogy azalatt, amíg a tizenkét pontot szedték, felhívták a nemzeti kaszinóba, mely ugyanazon háznak első emeletén volt s egyike a legkonzervatívabb uraknak azt a tanácsot adta nekem, hogy a tizenkét ponthoz még vegyünk föl egyet, *a papi jószágok elvételét* — Ugy-e bár, — mondám, — azért, hogy a tizenharmadik ponttal megbuktassuk a többi tizenkettőt? — Köszönöm a jó tanácsot!

Így adja elő a költő-szemtanu e nevezetes órák történetét, melyekben együtt lelkesedett úr és munkás, gazdag és szegény, s mint Jókai főntebb előadja, ott voltak a Nemzeti Színház tagjai, akiknek sorában Petőfi előtt legkedvesebb volt *Egressy Gábor*.

Egressy nemcsak korának, de minden időknek egyik legnagyobb magyar színésze.

Akkorában a Nemzeti Színház úgynevezett „régigárdája“ — 1837 és 1848 között — a következő fényes nevekkel dicsekedhetett: Déryné, Lendvayné, Laborfalvi Róza, Megyery, Szentpéteri, Fánicsy, Bartha, Lendvay, László és utolsó bár e sorban, de első mindenütt: *Egressy Galambos Gábor*.

A Nemzeti Színház első igazgatója Bajza József volt, zeneigazgatója Mátrai (Rothkrepf) Gábor. Bajza után Szentkirályi Móricz lett az igazgató. A színház vezetését részvénytársaság veszi át, melynek elnök-igazgatója Földváry Gábor, alelnöke gróf Ráday, a társaság által kinevezett kormányzó választmány tagjai: Ilkey Sándor, Kovács Zsigmond, Nyáry Pál, Patay József és Rosti Albert.

1839-ben a szinpadai darabok fordítói között Kossuth Lajos is szerepel, aki „Finnlandi János“ című igen lelkes hangú és szabadszellemű dráma fordítója; ezt a színdarabot — éppen lelkes, szabad szelleme miatt — országsherte nagyon sűrűn adták.

Shakespeare-i darabok nagyban szerepelnek a műsoron, a régi fordításokat át meg átjavítják, vagy újra fordítják. A „Makranczos hölgy“-et Egressy maga fordította le, „Coriolánus“-t pedig Vajda Péterrel együtt. A czim szerep verseit természetesen maga Egressy fordította, s mint fia, Egressy Ákos, a Nemzeti Színháznak később ugyancsak elsőrangú művésze írja, Petőfi a maga Coriolán fordításában az egész szerep fordítását csaknem szórói-szóra átvette. Ugyancsak Egressy fordította „OthelloM és „III. Richárd“-ot, mindkettőt Vajda Péterrel, — „IV. Henrik“-et Matisz Pállal, „Macbeth“-et egyedül, majd Szigligetivel társulva a „Tévedések vígjátékát“.

Hatalmas szereposztásban került akkor színre „Coriolán“, — a czim szerepet Egressy, Volumnáit Laborfalvi Róza, Meneniust Szentpétery játszotta. „Othello“-ban a főszerepet ugyancsak Egressy, Jágót pedig Fánecs adták.

„1843-ban, — írja Egressy Ákos, — legfényesebb sikerrel és legtöbbször adatott Szigligeti „Szökött katonája“. Népszerűsége annyira növekedett, hogy Lendvay, majd atyám is kénytelenek valának a biztos jövedelemre való tekintettel e

népszínművet venni jutalomjátékul. Ez alkalommal Lendvay a Gergely kovács énekes szerepét, atyám pedig Lajos szabólegényt játszotta. E népszínműben lépett föl, mint műkedvelő, atyám iránti barátságából Petőfi Sándor, Gémesi jegyző szerepében.

Atyámnak Petőfin kívül, — írja tovább Egressy Ákos, — alig volt bizalmasabb, meghittebb barátja Szigligetinél. Mint régi-pályatársak, a színészeiét küzdelmeinek, sanyaruságainak egyenlő osztályosai, fenkölt lelkületük, hazafiúi érzésük s a folytonos szellemi érintkezés, ambíciójuk kölcsönös megbecsülése kötötte össze s tette benső barátokká. Szigligeti az atyám szakképzettségét, művészi értékét ismerve, méltányolva gyakran élt tanácsával, útbaigazításával, színművei megírásában; ezért neki szánt szerepeket mindig szabad tetszésére engedte, sőt kérte, az átírára, az átdolgozásra. Tudta, hogy atyám vállalkozása, közreműködése a sikert biztosítja. Ezért fogadta el tőle a „Két pisztoly“ újraformálását, így dolgozta át atyám a Grittit, s a „Rab“-ban Poplavetz szerepét, miket aztán nagy hatással is ábrázolt s állandóan műsoron tartott.

Méltán mondhatta Szigligeti a Kisfaludy-társaságban tartott emlékbeszédében atyámról, hogy „mindnyájunk oktatója volt“.

Ehhez az aranyos jó baráthoz, a Nemzeti Színház nagy tragikusához írta Petőfi azt a gyönyörű költeményt, mely így kezdődik:

Megénekellek, de te lesz oka
 Ha énekem tán szabadon nem szárnyal,
 Lerészegítéd szomjas lelkemet
 Művészetednek édes italával

S tovább:

Gyakran nem érti emberét a kor
 Nagyot teremt nagy lelke erejéből
 És ez bukása . . . Né'pét fölviszi
 Olyan magasra, honnan az leszédül.
 Még jó, ha költőt ér e balszerencse,
 Az ész holt fénye egykor föllobog
 S feltámadást fogják ünnepelni
 Világosabban látó századok!

Ez, a színészetet annyira jellemző pár halhatatlan sor is az Egressyhez irt költeményben van:

„ . . . A jelen — csak erre számolhat,
 Mert a jövőhez semmi köze nincsen.
 Ha a jelennek biztos fővényébe
 Le nem bocsátja hire horgonyát
 Elmegy nevével az idő hajója
 És menni fog egy öröklétén át!“

Egressy leányát, Etelkét is megénekelte Petőfi, egy gyöngyörű költeményben mely így kezdődik:

Ez a te leányod, Gábor? én nem hihetem!
 Barátom, ember lánya ilyen nem lehet.
 Csupán a képzelet, s az is ritkán teremt
 Ily kedves lányt, ily tündérgyermeket!

Nagy része volt Egressynek a márczius tizenötödiki színházi este történetében. Itt a nagy szemtanúnak Jókainak adjuk át a szót, toll azt a tündérestét szebben le nem írhatja:

„1848 márczius tizenötödike volt . . .

A nép széttörte lánczait, a nemzet felszabadítá a földet és szellemet. A minden halottak föltámadásának a napja volt ez. Cenzúra nélkül jelentek meg a lapok; népbizottmány vette át a rendre felügyelést. A souverain nép óriási tömegben vonult át Budára, kiszabadítani börtönéből a sajtó mártírját, Táncsicsot, s úgy hozta haza Pestre, nagy diadallal, mint egy hőst.

A friss szabadság uj borától mámoros volt minden lélek.

A Nemzeti Színház is kitett e napon magáért. Szinre hozta a cenzúra által rég eltemetett nagy-szerű „Bán bán-t“ s ingyen előadás nyújtott a közönségnek.

Képzелjen valaki ilyen látványt! Ingyen előadás, „Bánk bán“, szabadságtól idvezült, örömittas nép, a színház minden zuga tömve, szép hölgyek és kufárnők, elegáns úrfiak és mesterlegények összekeveredve és valamennyien oly sárosak, mint akik egész nap barrikádokat ostromoltak!

Aztán megzendül a Rákóczi-induló. Még csak ez hiányzott! Az embernek kedve támadt az egész publikumot sorba csókolni. Aztán felhúzták a függönyt; a Nemzeti Színház egész személyzete teljes díszben áll a színen s rákezdé a „Hazádnak ren-

dületlenül“-t. Drámai tagok is énekeltek, ki ahogy tudta. Utoljára a publikum is együtt énekelt velük. Végig az egész Szózatot. Dehogyan lehetett aztán szó Bánk-bánról! Előbb kívánhatott volna egy kétségbeesett népszónok csendet a Niagarazuhatagtól, mint ettől a lelkesedésében határt nem ismerő közönségtől. Nem kellett annak se Bánk-bán, se Petur-bán, nem volt türelme hallgatni. Abba kellett hagyni a darabot. Ekkor Egressy Gábor, a nagy nap egyik hőse, arra az ötletre jött, hogy kiállt a színpadra, fekete attilában, görbe karddal az oldalán s elkezdé szavalni a Petőfi lángszavú versét: „Talpra magyar! Hí a haza!“ Erre egy kicsit elcsendesültek a karzatok, de mikor odaért Egressy, hogy: „Kárhozottak ősapáink!“ — lekiált egy hang a kakasülőről: „Ha kárhozottak, maradjanak a pokolban!“ S azontúl nem tudom én, mit szavalt Egressy: csak azt tudom, hogy minden ember kiabált, én is kiabáltam; de a magam szavát sem hallottam. Végre kitalálta a felizgatott közönség, hogy mi kell neki? „Lássuk Tánacsicsot!“ S azzal elkezdte a lelkesült nép hangoztatni a Tánacsics nevét. Tánacsicsot akarták a színpadon látni. Hasztalan volt minden józan ellenvetés, hogy szegény Tánacsics most odahaza van családjánál, pihen, ne háborgassák, nem is illik, hogy egy nemzeti mártírt most ide a színpadra czepeljünk, mint valami hires koncertistát, s az itt hajtogassa magát a publikumnak. Nem használt semmit. A nép Tánacsicsot akarta s addig nem mozdult a helyéről, míg azt

meg nem kapja; a zaj egyre növekedett. A nép vezérei zavarban voltak, hogy mint szabaduljanak meg az ünnepélyes napnak e derültté lenni fenyegető befejezésétől?

Hasztalan szónokolt Petőfi a zártszék tetejéről, hasztalan állt ki Irinyi a tudósok páholyának a mellvédére, a népet haranguirozni; elveszett még Vasváry szava is a zajban, pedig a legfelső kakasülőről kísértte meg a tengercsillapító szónoklatot. A közönség a színházat szétbontani készült!

Sokan már arra a gondolatra jöttek, hogy valakit fel kell öltöztetni Táncsicsnak s bemutatni helyette a színpadon, ami nagy sérelem lett volna a nép jóhiszeműségén.

Ekkor nekem egy mentőgondolatom támadt. Felmegyek a színpadra s szólok a néphez a prosczéniumból.

S azzal térdig érő sárosan, .mint más, vállamon a karbonári köpönyeggel, behorpadt czylinderkalapom mellett egy óriási veres tollal, oldalamon egy jurátusi karddal felrohanok a színpadra.

Ott találkoztam először Laborfalvi Rózával, ki saját nemzeti színű kokárdáját vette le s azt keblemre tűzte, azzal léptem a publikum elé.

Hanem ez aztán hatás volt!

Mit beszéltem, azt én nem tudom, hanem, hogy kihallgattak, az áll; s hogy azután szép csendesen és lelkesülten haza oszlott a publikum, nem követelte többé, hogy Táncsicsot a színpadra hurcoljuk, az is igaz.

Tehát ezen színpadi föllépésem teljes sikert aratott!-

Vajda János, a baráti kör egyik jelentékeny erejű költő-tagja 1827-ben született Pesten, de szülei kora gyermek-korában Válra vitték, ahol apja uradalmi erdész volt. Benne van, Petőfi mellett, a legtöbb költői erő s lelke is, szabadságszeretet és fenkölt gondolatok tekintetében a legrokonabb Petőfiével. Ő is ott hagyta az iskolát, mint Petőfi és beállott vándorszínésznek, tizennégy hónapig bolyongván Magyarországon és Erdélyben a színtársulattal. Azután a gazdasági pályán próbálkozott, Alcsuthon volt egy esztendeig gazdasági gyakornok, majd Pestre jött, ahol Petőfiivel együtt a Vahot „Pesti Divatlap“-jában közölte verseit. Ő lett a Pilvax-kávéházi ifjak megbízásából a bécsi forradalmi ifjúságot üdvözlő küldöttség elnöke. Nagy hatású szónoklatokat tartott s a forradalom kitörésével honvédnek állott be s a hadjáratban töltött ideje történetét „Egy honvéd emlékiratai“ cím alatt adta ki. A világosi fegyverletétel után közlegénynek sorozták be s egy esztendőre levitték Olaszországba.

Vehemens vérmérsékletű, könnyen gyúló, rendkívül érzékeny ember volt, akit nem volt nehéz haragra ingerelni. Későbbi éveiben elkeseredett, elégedetlen volt, s különösen az irodalmi viszonyokat nem egyszer élénken ostorozta.

Irinyi József, az, aki a sajtó kerekét ama nagy napon először megragadta, egyike volt a legszebb

férfiaknak a maga korában. „Termete Antoniusi, arcza klasszikus idomzatú, feje mint egy Achillese, ajkai pirosak, megcsattanók“, így írja le külsejét Jókai. Teljesen a párisit adta viselkedésében, ruházatban, mindenben. Amellett rettentő felsősséggel kezelt mindenkit. Nem volt ő előtte tekintély, nagyság, lekomázott mindenkit. Az az anekdota van megőrizve róla, hogy, mikor Deák Ferencz azt kérdezte, hogy mit adnak a színházban?

— A Hunyady Laczit! — felelte Irinyi.

— Úgy? A Hunyady Muki fiát? — mondta Deák.

A márcziusi tizenkét pontot ő állította össze. Ő szórta a nyomda ajtajából a közönség közé. Különczködése odaáig ment, hogy mindig egy szál kabátban járt, mert az elegánsabb. Természetesen télen sem viselt meleg felső kabátot, sőt kigombolt frakban sétálgatott egyszer a „Mátczius tizenötödike“, ma Kossuth-utczán, s mikor Jókai találkozik vele s kérdi tőle, hogy nem fázik-e, azt feleli rá:

— Parisban soha sincs hideg!

Ez a különczködés volt a halála. Egyszer nagyon meghűtötte magát s magánosan lakó legényember lévén, ápolás nélkül feküdt otthon. Az orvosa valami erős hánytatót rendelt neki, másnap reggel ott találták összetört bútorai között, melyeket halálkínjában forgatott fel, vérrel összefecskendezett padlóján fekve, holtan.

Vidacs János a márcziusi ifjak között a legnagyobb népszerűnök. Szavára kelt és elült a vihar, amint

akarta. Szava gyújtott, lelkesített, lázított. Kortársa azt írja róla, hogy „feszítő rugója volt minden mozgalomnak, mely az idegen abszolút uralom megtörésére támadt itthon s fentartá az összekötetést ottkűnn. A börtön-odúk penésze nem tudta gyógyítani belőle.“

„És amellett a legkomolyabb magyar iparos volt. Gépgyárat alapított, mely kiváló sikerrel működött s e sikert nem támogatta semmi reklám, dicsekedés. A Vidacs-ekék híresek voltak a hazában és a külföldön mindenütt, ahol az édes mindnyájunkat életető kenyeret termesztik. Együtt dolgozott a munkásaival. Kora hajnalban ott volt már közöttük, s a munkások nem panaszkodtak a munkaidő hosszúsága s a fekete kenyér miatt, mikor azt látták, hogy gyártulajdonosuk maga is ott veri a vasat az üllőn, velük együtt, s ugyanabból a fekete kenyérből szeg magának és családjának, amely a munkásoké.“

Ameddig magyar munkásokkal dolgozott, nem is volt baja. A magyar munkás természete a becsületes ragaszkodás kenyér-adó gazdájához, akivel együtt érez és együtt dolgozik. De mikor a gyári üzem megnövelése céljából részvénytársaságot csináltak a Vidacs-gyárból, a külföldi tőkével együtt bejött a külföldi munkás s velük valami lázító és lázadó szellem, amely felforgatta a békés egyetértést a munkaadó és munkás között, mert a külföldről behozott munkások háromszor annyi bért kaptak, mint az itteniek, s ez volt a mozgolódás

első oka. A többi munkás vérszemet kapott és ugyanannyi bért követelt. Persze, ezt Vidacs gyára el nem bírta. A felizgatott munkás-csapat nem nyugodott, míg meg nem kapta a követelt bér-emelést.

Ez aztán romlása lett a vállalatnak. A nagy munkák meg voltak kezdve, súlyos vinkulumok alatt záros határidőkre lekötve, a munkásokkal tehát nem lehetett kikötni, meg kellett adni minden követelésüket. Ezek a túlszigázott követelések aztán megásták a vállalat sirját. Pár esztendő alatt likvidálni kellett, s e fényesen megindult vállalatból nem maradtak, csak a pusztá falak!

Vidacs, a nagy márcziusi nap zengő-hangú népszónoka, nem tudta túlélni a bukást. Volt a régi Kigyó-utczában egy négyemeletes ház — akkoriban még nem volt sok Budapesten — annak a negyedik emeletére ment föl s ledobta magát.

Vagyona az utolsó krajezárig rendben volt, a honvédmenház rábízott pénzeit a legnagyobb rendben számolta le az építő bizottságnak. Éppen a halála előtti napon. Ez volt a testamentuma.

Ugyanannak a háznak ugyanazon emeletéről vetette le magát a márcziusi napok egy másik oszlopa, Nyáry Pál. Nagyszabású élet szomorú vége volt ez, amelynek pecsétjét sohasem fogja feltörni profán kéz. Halálának titkát egyetlen ember tudta, Jókai Mór. Ő pedig el nem mondta, senki-nek el nem árulta, le nem írta soha, sehol. Nem fogja tehát megtudni senki. „Nyáry Pál életének a

regényét én jól ismerem, — mondja Jókai, — de leírni nem fogom soha, — elrettentő például azoknak, akiket valami végzet arra ösztönöz, hogy ezért a szegény Magyarországért feláldozzák a saját boldogságukat, lelküket, mindenüket!“

Ez nagy vonásokban a Petőfi jóbarátainak képe. Nem mindannyié, mert hiszen leszámítva azt a pár csodabogarat, aki haragudott rá, s akikről külön kell majd, kuriózumból, megemlékeznem, Petőfinek Magyarországon barátja, bámulója volt minden férfi, bálványozója, imádója minden asszony!

PETŐFI ELLENSÉGEI.

Petőfi ellenségei.

— Kortársak följegyzéseiből, egykorú lapokból, stb. —

Petőfi — és ellenség! Elgondolhatja ezt magyar ember? Előttünk olyan anomáliának tetszik, még csak föl is tenni valakiről, aki hírét hallotta a „Talpra magyar!“ dalnokának, hogy az másképpen, mint a csodáló imádás hangján beszéljen róla! És mégis. Az a szennyes folyó, a politika, mely besározza Krisztust magát, s az irigység, amely előtt az Isten sem szent, hozzányúltak a mi halványunkhoz, s megpróbálták lerángatni magukhoz a porba. Persze, nem sikerült nekik, csak magukat keverték az ingoványba, de a történelmi igazság kedvéért fel kell jegyeznünk, hogy voltak ilyenek is, okulásul az utókornak, amely nem becsülné meg eléggé a maga nagy embereit.

Petőfi a Kis-Kunságban lépett fel képviselőjelöltnek. Május harmadikán ír egy Bankos Károly nevű ismerősének, hogy követ óhajtana lenni, mert — úgymond — okos emberek lesznek az országgyűlésen, de most lelkesedettek és lelkesíteni tudók kelleneek“. Június elején Pálffy Albert tollából cikk jelent meg a „Márczius Tizenötödike“ című lapban, mely az ő jelöltségét támogatja.

Szokás szerint bejárta kerületét, volt Fülöpszálláson, Szabadszálláson, Kunszentmiklóson és Laczházán, s szétosztogatván nyomtatott proklamációit, visszatért a fővárosba. Néhány nap múlva újra lement a választókerületbe, ahol választói kérésére beszédeket Ígérkezett tartani. Időközben azonban a szabadszállási református papnak, *Nagy-nak* a fia ellenjelöltül lépett fel, s természetesen a „helybeliek“ s minden ahhoz tartozó, a pap fiát pártolta. A hatóságok, a hivatalos emberek, a községi belső emberek mind Nagy Károlyt támogatták s Petőfit véres republikánus hírébe keverték, aki csak felforgatásra tör s királynak és felsőbbségnek esküdt ellensége.

Megindult aztán a rágalom hivatalos apparátusa is, Petőfi notórius ember, akinek már Pesten beszélni se szabad, amellet *tót*, királygyűlölő és *hazaáruló*.

Ferenczi Zoltán kiváló Petőfi-életrajzában a leg-részletesebben elmondja az egész választás történetét. Petőfi maga a választási kampány lezajlása után a „Márczius Tizenötödiké -ben egy levél keretében megírta a bukása történetét, melyről aztán a Pesti Hirlap, Életképek, Jelenkor, a költőt pártoló s a balsikeren indignálódó cikkeket vettek át.

Maga a főesemény lefolyása a következő:

— Június 12-ikén a szabadszállási tanács majd éjfélig ülésezett s népgyűlést tartott, melyen sikerült a népet fölingerelni a költő ellen. E mellett

hivatalos formában június tizenharmadikáról a tanácsulésből figyelmeztető és elijesztő levelet küldtek Bankoshoz Szentmiklósrá, melyben óvják Petőfit a választás napján a Szabadszálláson való megjelenéstől, mert a nép *méltó haragjáról* jót nem állhatnak. A költő azonban 14-ikén estefelé mégis átment s nejével egy ismerősükhöz szállt, hol szerfölött megijedtek jelenlétén. Egy rokona (Herpainé) szintén ijesztő híreket hozván, a költő már-már eltávozott volna, de felesége lebeszélte. Sőt ösztönzésére fölment a városházára is. Ekkor az ellenpártiak egész éjjel itatták a népet, mely reggelig zajongott. Midőn reggel újra fölment a városházára, ott a részeg tömeg körülvette, szóhoz sem engedte jutni, agyonveréssel fenyegette s a követválasztási elnök s a tagok is sértegették, mire elhatározta, hogy távozik s visszamegy Szentmiklósrá. Rögtön szállására kísérték, kocsit adtak, felült nejével, s a kocsis a kapott utasítás szerint egy mellékúton vitte Szentmiklósrá, nehogy odavaló választóival az úton találkozáván, ezek visszahozzák. A szentmiklósiak megérkezvén Szabadszállásra, már előre többen elejökbe mentek s a Nagy Károly pártjára hívták őket, azt mondván, hogy Petőfit agyon akarta a nép verni, s maga kérte a tanácsot, hogy fedezet alatt küldje el a városból. Midőn, a szentmiklósiak Bankos vezetése mellett megmaradtak a költő pártján, fenyegetésre fogták a dolgot, hogy félreverik a harangot, ha be mernek menni, s mindnyájukat agyonverik. Sőt a

követül bement Bankost, ki Petőfi érdekében szólt, szintén fenyegették. Ekkor a szentmiklósiak hazaindultak, s habár a következményektől megijedt választóbizottság két követet is küldött értük, hogy csak bátran menjenek be a választásra, ezek elkeseredetten távoztak. A költő pedig még aznapról részletes levélben megírta bukása történetét a „Márctzius Tizenötödiké” -be, hol 19-ikén meg is jelent. Onnan, némi szelidítéssel, egész terjedelmében átvették a többi lapok és általában a legnagyobb indignációval irtak az ellene elkövetett gyalázatos eljárásról. (Ferenczi, Petőfi életrajza. III. k. 253—4.)

Mindegy, megtörtént, nem első és nem utolsó eset Magyarországon, hogy érdemes fiai provinciális butaság következtében ignoráltattak. Ilyenkor száz hasonló eset jut eszembe, nem bukott-e meg számos nagy emberünk a választásoknak nevezett középkori hadjáratok alatt, s nem ejtették-e el Jókait Budapesten, Tóth Kálmánt Baján, sőt volt olyan is, akit szülővárosa addig mindig molesztált ezer kéréssel és kívánsággal, amíg egyszer föl akart lépni. Akkor egyszerűen ignorálták.

Mindegy. Akárhogyan meg lehetett ennek történni, de Petőfivel szemben örökös szégyenfolt marad ez. Hát még ami *aztán* következett.

Jókai a legnagyobb megbotránkozással beszéli el a következőket:

— Magyarok istene! Ha ma volna egy Petőfi, ötven helyen választanák meg képviselőnek, akkor

pedig megbukott a saját szülőföldén, Szabadszálláson; megbukott oly borzasztóan, hogy menekülnie kellett a városból, mellékutakon, nehogy agyonverje az ellenjelöltje mellett lelkesedő nép, őt, a nép apostolát! Ugyanakkor egy hajdúböszörményi poéta kegyetlen verssel tromfolta vissza a „betyár Petőfit“, akinek költeményeit a piacz közepén égette meg a nép.

A nép? Petőfi verseit?

Még csak arra sem érdemesítették, hogy az országgyűlés padjai végében valahol helyet adjanak neki; mindenki ellensége volt. Még az édes, jó publikum is. Az „Életképekének még márcziusban ezerötszáz előfizetője volt, s márcziuson túl, mikor Petőfi is szerkesztőtársnak lett megnevezve, mikor azokat a leggyönyörűbb költeményeit írta, amikor maga körül még Aranyt, Gyulait, Szász Károlyt, Lévait egyesíté munkatársakul, leszállt a lap négyszáz előfizetőre, s a kiadó felmondott. S Petőfi költészete akkor kulminált!

E mély elkeseredésében elpanaszolta a szabadszállási bukása esetét lapjainkban, elmondva a visszaéléseket a választás előtt és alatt. Erre az akkor legelőkelőbb lapban az ellenjelölt (ha jól emlékszem a nevére: Nagy Károly) részéről egy válasz lett közzétéve, amiben az Petőfit „gazembernek“ nevezi!

Hiszi ezt valaki? Egy Petőfi neve után a „gaz“ epitheton? Úgy-e, hogy mese ez?

Petőfi azonnal Pálffy Albertet meg engem küldött

mint segédeket a megsértőhöz, lovagias elégtételt követelni. A kihívásra a nagyérdemű hazafi azt felelte, hogy ő bizony pisztolyra senki fiával nem verekedik, hanem álljon elém az a Petőfi egy szál kardra, s tudom, hogy úgy kettéhasítom, hogy fele erre, fele arra esik!

Kettéhasítani egy Petőfit!

Most meg aztán porszemenként raknók össze, csak tudnók, merre fújta széjjel a szél. Mi aztán kiadtuk a bizonyítványt, hogy a képviselő úr nem akar lovagias elégtételt adni, s Petőfinek el kellett tenni az emlékei közé a keserű megbántást.“

Így Jókai. És azóta száz esetünk van, hogy az író becsülete a publikum előtt csak addig tart, amíg nem kér tőle valamit.

A forradalmárnak és hazaárulónak kikiáltott Petőfi pedig gyarapította a nemzet kincsházát gyönyörű költeményeivel, s beszélt a nemzetnek szabadságról, forradalomról akkor, mikor a publikum nagy része még azt se tudta: mi fán terem a szabadság. Jellemző, hogy mikor 1838-ban a győri cigányok Parisból visszajövet a nemzeti színpadon is felléptek, mint ahogy akkortájt minden kóklert és svarczkinsztlért odaeresztettek, a fiatalság egynémely része a Parisból hazatértéktől szerette volna hallani a híres forradalmi dalt, a Marseillaisét. Egynéhányan elkezdik kiabálni:

— Marseillaise! Marseillaise!

Egy csomó zrinyibeli jogászcsemetete utána:
Marzele! Marczali! Marczili!

Azt hitték, valami cigánypurdé-csodahegedűs. A cigányok aztán szégyenszemre kijelentették, hogy nem tudják „azst a nótát“. Lehet, hogy nem merték eljátszani.

Petőfinek voltak igazi és képzelt ellenségei.

Az igaziakkal korán meg kellett ismerkednie. Már az iskolából hozott néhányat, akik ott kezdtek rá irigykedni. (Ugyan mi az istencsodáját irigyeltek tőle akkor?) így, alig hogy versei kezdtek megjelenni, álnév alatt egy pimasz kritika jelent meg róla. Lerántották a sárga földig, megtagadtak tőle minden talentumot. Petőfi felelt a kritikára s mert gyanította, honnan fúj a szél, így végezte a feleletet: Fogadjátok hazám *legszebb erényü* ifjai hódolatom *tömjénét!* Amely végsorokban az aláhúzott szavak Szeberényi és Dömjén neveket adnak ki. Lehet azonban, hogy bár az iskolapadokban sok irigykedési tény fűződik a nevükhöz, ebben a piszkos kritikában egyiknek sem volt része.

Hiszen, hogy ilyen kritikusok akadtak, azt jól tudjuk. íme nem kisebb ember tagadta meg Petőfi-től a tehetséget, mint Greguss Ágoston. Ő különben csak követte Zerfi, Császár Ferencz és Hazucha példáját. Aztán ott volt a „Honderű“, melynek szerkesztője, Petricsevich Horváth Lázár minden volt, csak népies nem. Szalon-poétákat szeretett volna nevelni, ha egyáltalán tudott volna nevelni valakit. Erről a lapról írta azt a gyilkos élű költemény a Honderűhöz, amely így kezdődik:

„Ó honderű, te Lázárok Lázára, Te csak nevednek két bötűje vagy, Nevednek vagy csak két végső bötűje . . . Húzd meg magad, nehogy tovább ragadj! E két bötű elül, hátul olvasva Egyformán mondja meg kilétedet. De én becsüllek, mert hisz aranyával Fizetted egykor költeményimet!“

Horváth Lázár aztán kegyetlenül megharagudott Petőfire és az egész társaságra. Széchenyi István a Honderű-t kedvelte s szokott modorában angol calambour-t csinált rá. Azt mondta, hogy a Honderű „Hunterri“ (vadászparipa). Petőfiék a Pesti Divatlapban rádupláztak erre a szójátékra s azt irták, hogy a Honderű nem „Hunterri“, hanem francziául „hontedes rues!“, ami átkozottul diffarnáns komplimentum.

Horváth Lázár azzal lőtt vissza, hogy kifogyván minden magyar gorombaságból, németül kezdett el ágyúzni, s a Pesti Divatlapot egész pereputytyával együtt elnevezte „Lumpengesindel von Gemeinheiten“-nek. Petőfinek ez annyira megtetszett, hogy egymás közt sokáig ezt a titulust használták. Lett aztán belőle duellum, triellum és az Isten tudja még hányféle „ellum“, de, hál' Istennek, egészségesek maradtak mindnyájan s attól még most is élnének, ha meg nem haltak volna.

Előbb barátai, később ellenségei közé tartozott Kuthy Lajos is, a „Hazai rejtelmek“ híres és gavalér írója. Ez az úr zsúrokat adott s meghívta rá írotársait is. Egyik zsúron ez a kedélyes diskurzus fejlődött Kuthy és Petőfi között:

— Ugyan, te Sándor, szeretnél-e te már életedben úgy nőt, hogy pénzedbe ne került volna?

Mire Petőfi így vágott vissza:

— Hát, te Lajos, szeretnél-e már életedben úgy nőt, hogy annak ne került volna pénzébe?

Egyszer meg le sem ültette Petőfit, mikor Jókai-val viziteltek nála. Állítólag „légyottja“ volt valakivel s terhére volt neki a vizit. No, Petőfinek se kellett egyéb, egy úr, aki őt le sem ülteti, mikor nála vizitel! A legközelebbi zsúron az került szóba, hogy ki milyen munkán dolgozik? Kuthy valami új nagy vállalkozáson törte a fejét, Petőfi pedig csípősen vágott oda:

— Én egy regénybe fogtam, amelynek a címe: „Rinaldo Rinaldini“. Tégedet tettelek meg a hőségnek!

Kuthy az ajkát harapta mérgében, s fölkelve, Sándorhoz lépett s a vállára veregetve, így szólt hozzá:

— Nagyot nőjj, édes öcsém, ha engem valaminek meg akarsz tenni!

Ezzel aztán vége is volt a látogatásoknak. Kuthy aztán mind furcsább mesterségekbe keveredett, így teszem föl, a pozsonyi országgyűlésből, Jókai állítása szerint, azzal a megbízatással küldték le Pestre, hogy *kémlelje* ki Petőfit, vájjon igaz-e az a kolportált sugdosás, mely szerint Petőfi titkos forradalmár, aki bujtogatásban utazik s a parasztságot akarja a la Dózsa György föllazítani, s azzal nagy vérontást kezdeni. Kuthy aztán fényesen adta

Conan Doyle-t, s elkezdett Petőfi után kérdezősködni, sőt magához Petőfihez is elment, de ott fura kérdéseibe annyira belebonyolódott, hogy a végén már kinos zavarában a Petőfi iratai közt kezdett turkálni. Azt is mondják, hogy a zavar tetetett volt, a turkálás elpalástolhatására. Elég az hozzá, hogy Petőfi szép csendesen odaszól — megemlékezvén a múltkori elutasításról — a kutató Kuthynak:

— Kérlek, kedves batátom, jöjj hozzám máskor, most a feleségemre várok. Rendez-vous-m van vele!

Kuthy úr megszégyenülve távozott.

*

Ki tudja ma már, ki volt az a Hazucha, meg hogy ki volt az a Zerfi?

Zerfi, mint Ferenczi Zoltán Petőfi életrajzában találóan jegyzi meg: zsoldos. Volt az újságírónak egy, szerencsére ritka, de annál veszedelmesebb típusa, a pusztán pénzért dolgozó ember, aki a megélhetés gondjai által sarkantyúzva, aszerint változtatja a meggyőződését, amilyen lap fizeti, s így megtörténik, hogy kis idő múltával ugyanazt gyalázza, amit nem régen dicsért, s viszont. Ezek fajtájához tartozott Zerfi, aki kenyéradó gazdájának szájaize szerint hol ezt ugatta meg, hol amazt, de sohasem meggyőződésből, hanem piszkos haszonért. Ezért nevezi őt Ferenczi jogosan és találóan „zsoldosnak“, aki mint a középkor landsknechtjei,

ma megtámadta és levágta ugyanazt, akit tegnap védett, mert ma más fizeti. Ez a Zerfi eleinte a Honderú zsoldjában állott, s akkor Petricsevich Horváth Lázárnak akarván tetszeni, egy tizenegy számra terjedő czikksorozatban, mely legnagyobb-részt akkori irodalmi viszonyaink tudatosan elferdített képe, Petőfit, a régi jelesek útjáról sötét alagútba tévedt átmenő epigonnak tartja. És ilyen emberek informálták a külföldet! A czikksorozat után Zerfi J. Gusztáv aztán folytatta Petőfi elleni támadásait a Budapesti Híradóban. Legyalázta Petőfit a sárga földig, műveletlenséggel, durvasággal, nevelés hiányával vádolja, s azzal tetézi orczátlanságát, hogy a cikk alá (az Augsburger Alig. Zeitungban) a dr. *Falk* nevét írja. Elképzelhető, hogy az igazi Falk, a mi nagynevű írónk és politikusunk, sietett kijelenteni, hogy neki ezekhez a czikkekhöz semmi köze sincsen.

A Honderú pedig Petőfi ellen tromfnak Haidort akarta kijátszani s állandó rovatot nyitott a jó Haidor dicsőítésének. íme, egy szemelvény ezekből a dicsőítésekből:

— Hiador munkái a divatos Petőfié felett, csekély véleményünk szerint, annyival főntebb állanak, mennyivel egy európai műveltségű költér (*sic!*) főntebb áll oly költőnél, ki saját hona keskeny szellemkörén túl mitsem ismer.

Pulszky Ferencz igazságosabban ítelt Petőfiről, habár Gyulai Pál túlszigorúnak mondja kritikáját.

De ami túlszigorú volt a Pulszky bírálatában, azt kellő értékére szállítja le Eötvös József báró fölszólalása a Pesti Hírlap-ban, melyet Gyulai viszont a legigazságosabb fölszólalásnak nevez, és méltán.

*

A képzelt ellenségek sorában ott áll Pákh Albert. Egyszer így mutatkozott be: „Én vagyok az a veszett kutya, aki Petőfit megmarta!“ Arra a költeményre célzott, mely így kezdődik: Isten veled, te elpártolt barát, veszett ebként ki szívem megmarad! Valami hiábavalóságért haragudott meg rá, s mikor megbékültek, meg akarta semmisíteni a verset, de Pákhnak megtetszett, nem engedte.

Hát maga *Jókai*? A Petőfi lelki testvére, aki mégis haraggal vált el tőle, haraggal, úgy hogy sohasem békültek ki többé. Az összeveszés oka Vörösmarty volt. Hogy mivel tartozott Petőfi Vörösmartynek, azt nem kell részletesen elmondani. Elég, hogy Petőfi, aki nem szokott dedikálni, a költeményeit Vörösmartynek ajánlotta.

És ezt a Vörösmartyt tudta Petőfi megverselni úgy hogy ez volt a refrénje: „Nem én téptem le homlokodról, magad tépted le a babért!“ A dolog históriája röviden ez: Vörösmarty tudvalevőleg országgyűlési képviselő volt 1848-ban. Kossuth törvényjavaslatot nyújtott be újonczjutalék és pénz megszavazása iránt, mely látszólag a meglevő osztrák sereg szaporítására látszott irányulni, valójában

pedig nemzeti hadsereg fölállítását czélozta. Mindegy volt Petőfinek. A dolog színe az volt, hogy az osztrák haderőt gyarapítják, s gyűlölettel fogadta a törvényjavaslatot. Az is szálka volt a szemében, hogy a törvényjavaslatot Kossuth nyújtotta be. A törvényjavaslatot nagy többséggel fogadták el, s reászavazott Vörösmarty is.

Ez éppen elég volt Petőfinek, hogy végezzen Vörösmartyval. Megírta azt az ominózus költeményt, amely miatt eltávolodtak egymástól, a két testvérbarát: Jókai és Petőfi.

Szerkesztőtársak voltak, Emődy Dániel lakásán gyűltek össze még egy megbeszélésre. Ott Jókai kijelentette, hogy Petőfi mint szerkesztőtárs kiadhatja azt a verset, de akkor Jókai megszűnik a lap munkatársa lenni. Jókai ezeket mondta neki:

— Vörösmarty neked is, nekem is második atyánk volt. Ő vezetett be az irodalomba; ő pártfogolt, ő szeretett bennünket, ő figyelmeztetett hibáinkra. S aki négy szem közt mondja meg hibáinkat, az nem kritikusunk, az barátunk. Az apánk. Nem szabad őt megtámadnunk.

Petőfi ezt felelte rá:

— És ha igazi apám volna, sem kímélném azért, amit tett!

És kiadta a verset.

A vers megjelenése után Jókai kinyilatkoztatta, hogy a vers az ő helyeslése nélkül adatott ki. Erre elvált a két jóbarát, s úgy el tudták egymástól

szakítani “magukat, hogy többé egymásnak a nevét sem mondták ki.

„Csak egy nehéz év után jöttünk össze, — mondja Jókai. — (Csak nyolcz hónap volt, de beillik egy évnek.) A Buda bevétele örömnepére tartott lakománál találkoztunk ismét.

— Sok minden áldomást mondtak ott. Én csak a magaméra emlékszem:

— Éljenek azok, akik ezután fognak meghalni a hazáért! Éljenek örökké!

Ekkor odafordul hozzám és azt monda:

— Köszönöm, hogy *én értem* is ittál!
S összekocczintá velem poharát.

Ez a pohárkocczintás volt az utolsó búcsúhang közöttünk.

S elváltunk, anélkül, hogy egymást megöleltük volna. Nagyobb volt a dölýf mindkettőnkben, mint hogy valamelyikünk megvallotta volna, hogy fáj a harag.

S csakugyan jól mondta: az a pohárköszöntő neki is szólt!

Ha én azt akkor tudtam volna.“

És azóta jóbarát és ellenség pihennek az örök békesség országában.

Mennyire mindegy lehet nekik most, hogy ki szavazza meg ezt vagy azt a törvényt, s hogy kinek milyen verse jelenik meg az Életképekben? Vagy hogy talán már meg is szűnt az az újság? Ki bánja? Odalenn, odaát nincsen polémia. Nem lehet ott ellenség, ahol csönd van és pihenés.

Ha visszajöhetnének s újra kezdhethének, talán másképp csinálnák. Vagy újra végigjátszanak ugyanazt a világi komédiát? Ki tudja?

S erről a visszajövctelről jut eszembe, ide kell, hogy írjam Jókainak egy jegyzetét, amelynek olvasásakor mindig végigfut rajtam a borzongás. Fönnebb soroltam Petőfinek egynéhány ellenségét. Köztük volt a *Hazucha* József neve is. Ez a Hazucha, aki kedvetlenül bírálta Petőfit, államhivatalt viselt, s leszámítva ezt az oktalan balvélekedését, komoly* tisztességes ember volt, s mint emlitém Petőfinek ellensége volt.

Ez a Hazucha jó barátságban élt Katona főmérnökkel, aki viszont Jókait ismerte, maga is Íróember volt s a forradalom előtt egy folyóirat (a „Rajzolatok“) főmunkatársa. Az 1849-iki rémnapok elzajlása után Katona Hazuchánál lakott Budán. Egy este, decemberben volt, Hazucha szokatlanul felizgatva tért haza.“

Katona, aki maga mondotta el Jókainak ezt a történetet, amint észrevette Hazucha egész lényének felháborult voltát, megkérdezte, hogy mi történt vele?

Hazucha a következőket mondotta neki:

— Amint a fedett folyosón jövök hazafelé, egy szögletből elélem lép egy ember és megszólít: ismerem-e? Ráismertem: *Petőfi* volt. Azt mondta: ön nekem ellenségem volt valaha, de azért becsü-

letes hazafi. Én menekülni akarok külföldre, segítse elő menekülésemet mint hivatalnok.

— S mit tett ön? Hová tette őt? — kérdezé Katona.

— Azt nem mondom meg. Mindenki tudja, hogy ellensége voltam; ha elfognák, azt mondaná a világ, én árultam el.

Nemsokára Hazucha meghalt, magával temetve el titkát, s mi ismét ott vagyunk a Petőfi-végzettel a fekete éjszakában, amelyből csak nevének csillaga világít elő: porát szétfúta a szél.

A legendának hőse pedig, a csillagkoszorús, ott mosolyog a magasságban, földi hiúságon, barátan, ellenségen, mesén és valóságon egyaránt!

A „Talpra magyar!”

Márczius tizenötödike 1848-ban szerdai napra esett. „A fővárosnak nem mindennapi színe van” írja a Pesti Hírlap. A mozgalmas szellem, mely egész nyugaton fölemelé zászlóját, itt is nyilvánulni kezd. Azon késlekedés, melyet a fővárosi tábla temporizációja az alsó tábla teendőink iránti feliratának tárgyalása körül okozott, itt is petícióra adott alkalmat Márczius 15-ikén reggel tizedfél órakor az ifjúság az egyetem három szakjabeli kortársaival egyesült, kikhez még számos, mindenkorú és rangú férfiak csatlakoztak s Landerer és Heckenast nyomdája előtt megállván, követelték a petíció 12 pontjának úgy Petőfi Sándor egyik költeményének rögtöni kinyomatását. A nyomda tulajdonosai engedtek a kívánatnak. Az összegyűlt tömeg pedig, daczára a sűrűn hulló esőnek, példás türelemmel bevárta a cenzúra nélkül kinyomatott első magyar példányok elkészültét, ami megtörtént délelőtt 11 és fél órakor. A nyomtatványok idegen ajkú polgártársaink iránti tekintetből németül is elkészültek. Örömmel jegyezzük fel, hogy a 12 és fél óráig tartó csoportozatot a legkisebb rendetlenség sem zavara meg!

Íme, az események hű krónikása; így írja ezt az idézett lap 1848 márczius 16-ikán, csütörtökön megjelent száma.

Az iskolák ezen a napon zárva voltak, az egyetemi ifjak kikérték és meg is kapták az egyetem zászlaját, amely alatt vonultak; a pesti nép örömeiben Buda is osztozott s este illuminiált ablakok előtt vonult a vigan zajongó, éneklő, éljenző menet, mely csak az imént kísért le Táncsicsot diadalmenetben a várhegyről s vitte családjá körébe.

A márczius 16-ikán megjelent lap homlokán kövér betűkkel nyomva ez áll:
„A sajtó szabad!“

A sajtó lánczainak letörését a helytartó-tanács elnöksége márczius 16-ikán közölte a nyomdatulajdonosokkal. Este a nádori lak és ki volt világítva!

Petőfi márczius első napjaiban Veszprémben volt. Ott értesült a párisi forradalom eseményeiről és így kiált föl: „Oh, mikor én meghallottam, hogy Lajos Fülöpöt elűzték s Franciaország republika!? Egy Pestről távollevő megyében utaztam s ott egy fogadóban lepte . . . rohanta meg e hir fejemet, szívemet, lelkemet, idegeimet. Vive la republique! kiálték föl, aztán némán, merően álltam, de égve, mint egy lángoszlop. Amint eszméletemet visszanyertem, egy aggodalom kezdett bántani, a jelszó ki van kiáltva, gondolám, ki tudja, mi nem történt vagy történik, inig én haza érek? Nélkülem kezdődjék a forradalom? Hah!

Nyakra-főre siettem a fővárosba . . . reszketve, lélekzet nélkül értem haza . . . Általános volt a lelkesedés, de még semmi sem történt . . . Nagyot lélekzettem, mint a bűvár, midőn a víz alól fölmerül.“

Márczius 7-ikén ért Pestre. Itt mindennap részt vett az ifjúság gyűlésein s az itt elhangzó beszédek, de leginkább a fõnt idézett lelkes hangulat, szívének égõ szabadságvágya adták tollára a földetrázó dalt, a nemzeti ébredés harsona-szavát, a „Talpra magyar!“

A „Talpra magyar“ márczius 13-ikán született, a Július Caesar és Atilla legendaszerű halála napján. Márczius idusa, a zsarnokhalál-születésnapja hozza világra a leglángolóbb szabadságdalt!

„Mig én az egyik asztalnál a Nemzeti dalt irtain“ — monda Petõfi — „feleségem a másik asztalnál nemzeti fejkötõt varrt magának.“

A nagy napok rövid történetét Ferenczi így adja elõ: Márczius 14-ikén az „Ellenzéki kör“ közgyűlést tartott, melyen az ifjúság oly elhatározással jelent meg, hogy, mint Franciaországban tették a reformokkal, úgy itt is követelni fogja, hogy a 12 pontot petíció alakjában a reform-lakoma résztvevõinek aláírásával terjesszék föl egyenesen a királyhoz. Ezt elfogadta ugyan a gyűlés, de Klauzál Gábor indítványára elhatározta, hogy elõbb az országban köröztetvén, nagyobb súly kedvéért több százezer aláírást szerez. Ez a halogatás mélyen elkésérítette az ifjúságot, el Petõfit is, ki nem

lévén jelen, Jókai által értesült a határozatról. Az ifjúság esti 7 órakor szintén ülést tartott a Fillinger kávéházban, az úgynevezett „Közvéleményasztala“ mellett. Itt hallották meg először tíz óra tájban, hogy márczius tizenharmadikán kitört a bécsi forradalom és Metternich elűzetett. Ekkor vége volt a halogatásnak. Vajda János bezárta az ajtókat, hogy addig nem távoznak el, míg nem határoznak; Vasvári pedig kivonván törét, így szólt: „Esküszöm a szabadság istenére, hogy mindaddig nem fogok nyugodni, míg a zsarnokság fenéjét gyökerestül ki nem irtottam!“

Ez hatott. Az ifjúság lelkesülten ismételte az esküt s elhatározta, hogy követelni fogja a szabadságot!

A márczius 14-ről 15-re beállott éjszakát Petőfiék ébren töltötték, a Jókai társaságában. Anyja is ott volt s mikor az ifjú, lángoló szívű költő lelkesülten hangoztatta, hogy tudatában van a következő nagy nap egész jelentőségének, hogy el van készülve szembeszállni az erőszakkal s ha kell a szuronyokkal is szembeszáll, de kivívja a sajtószabadságot, az ő vágyainak eszményképét, a szerető anya és feleség nemhogy lebeszélétek volna, de lelkesítették a küzdelemre!

Alig hajnalodott, fölkészült s ment a Fillingerbe, az ifjúság gyülekező helyére. Útközben Vasvárit, Bulyovszky Gyulát találta s fölvitte őket Jókaihoz, akinél megegyeztek, hogy a sajtó felszabadítását fogják elsősorban sürgetni s megszerkesztették a

12 pontot (Mit kivan a magyar nemzet?) a proklamációt.

Nyolcz órakerék a kávéházba, ahol nem sokan voltak még. De azért az egyre-másra gyűlő ifjúság előtt felolvasták a proklamációt, amelyet elfogadtak.

Ezután következett a történelmi nagy pillanat!

Petőfi felállott s elszavalta a „Nemzeti dalt“.

... És fölkelt a szavalat harsogása nyomán „rabágya kő párnáiról“ a bilincsbe vert gondolat. Templommá lett a homályos, szűk helyiség s a lelkes hallgatóság egy szívvel, egy lélekkel harsogta utánna a refrain:

„Eszküszünk,
Eszküszünk, hogy rabok tovább
Nem leszünk!“

Ez a pillanat a forradalom, a szabadságban, a nemzeti megújulás, a csoda-idők s a legendás esztendő szellemi kezdete!

Éppen a Józsefnapi vásár közeledett, tehát a pesti utcáknak a szokottnál sokkal mozgalmasabb képe volt. A lelkes ifjúság az egyetemre ment, ahol a tanárok beszüntették az előadásokat s az egyetemi ifjak kitódultak az udvarra. Ott a szitáló esőben Jókai székre állott, fölolvasta a proklamációt, utánna Petőfi elszavalta lángoló lelkesedéssel a „Nemzeti dalt“. Hatása az ifjúságra elképzelhető!

A vásáros nép is impozáns tömegben csatlako-

zott az egyetemi ifjúsághoz, mely az egyetemeket mind bejárván, a censorhoz akart menni, hogy vele is aláírassa a proklamációt. De Petőfi kijelentette, hogy censort többé nem ismer, ennek folytán censorhoz nem is mehet, ellenben megy egyenesen a nyomdába.

Ebbe mindnyájan beleegyeztek s nem találván ellenállásra sehol, odavonultak a régi Hatvani-utczába, mely később „Márctius 15-ike utca” nevet kapott (én még láttam a barátok temploma sarkán ezt a fölírást) s a régi Horvát-ház előtt csoportosult. (A mai Pálffy-ház, amelynek földszintjén, a Szép-utca s Hatvani-utca sarkán volt a Landerer és Heckenast nyomda.)

Jókai, Vasvári, Vidács és Petőfi, mint az ifjúság küldöttei, bevonultak a nyomdába s lefoglalták a sajtót „a nép nevében”. Landerer óvó szavai után az ifjak a felelősséget magukra vállaltak. Nyomban szedésbe adták úgy a proklamációt, mint a Nemzeti dalt, Jókai tudatta a várakozó tömeggel a történeteket. Mindenki türelmesen várt, szakadt az eső, s kezdték kifeszíteni az esernyőket. De Vasvári azt kiáltotta a tömegnek, hogy mit fog csinálni, ha majd golyók és bombák potyognak? Mire az esernyők kezdtek eltűnedezni.

Vasvári, Degré, Bulyovszky Gyula tartottak ezalatt beszédeket, Petőfi pedig újra elszavalta a Nemzeti dalt, a tömeg pedig esküre emelt kézzel dörögte utánna a refrain. Egy tanú szavát idézi Ferenczi, aki ezt mondja: „A dicsőített fiatal nép-

költőben itt, ezernyi sokaság előtt, a szabad ég alatt bátor homlokával s eltökélt arczkifejezésével egy őskori látnokot képzeltünk magunknak, ki rabigába vert honfiai, véreit, lánczaiknak összetörésére szólítja fel s ösztönzi — hozzáképzeltük a halhatatlanság örökzöld borostyánjait halántékára!“ Utánna Irinyi, Egressy, Irányi és Vidacs beszéltek, majd Gyurkovits Máté, előkelő pesti polgár, szücsmester (aki később városi hivatalnok lett s közel százéves kort ért el) *német* beszédet tartott, melyben a nap s az események jelentőséget magyarul nem értő polgártársainak lelkesen tolmácsolta.

Fél tizenkettő volt, mikor Irinyi bemutatta a népnek a szabad sajtó első szülötteit, a 12 pontot s a Nemzeti dalt, amelynek német fordítása is elkészült. A sajtó-gép, melyen e történelmi napon a lelkes ifjak keze által (nehogy a nyomda valamely alkalmazottját terhelje a felelőség) az első szabadsajtó-példányok nyomattak, a Franklin Társulat (Heckenast utóda) tulajdonába ment át s jelenleg a Petőfi-ház múzeumának fogja a tulajdonos jóságából, mint szent ereklye, örök diszét képezni!

Ezrivel osztották szét a nyomtatványokat, melyet egy-egy példányát most becses ereklye gyanánt őrizik — eljárták a szerkesztősegeket, felszólítván őket, hogy ezentúl lapjaikat ne censuráztassák — vittek egy példányt a szabad-sajtó első termékeiből Kubinyi Ágostonnak a Nemzeti Múzeum igazgatójának azzal a kéréssel, hogy örök emlékül tétesse el.

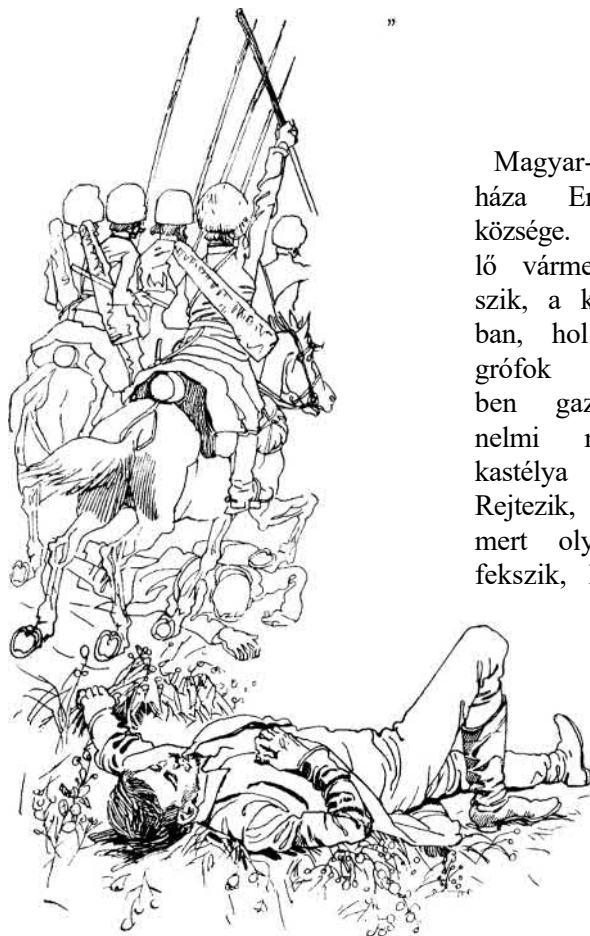
A Múzeum előtt folyt le a délutáni népgyűlés, amelynek alkalmával újra nyomtatványokat osztogattak s Petőfi elszavalta gyűjtő hatású Nemzeti dalát, mely azóta e nap himnusza lett s a kőlábak, melyen állva az eskü szavait menydöiögte, ma márvány- emléktábla jelöli, melyet a magyar ifjúság emelt az „ifjú magyarság“ lelkes hőseinek.

A kivilágítás alatt örömmámorban úszott a város, ének, éljenzés, beszédek zaja hangzott s ragyogó transparensek hirdették az ünnep jelentőségét.

„Feltűnő volt azonban“ — írja a Pesti Hirlap — „hogy a magyar tudós-társaság lakásán, hol minden más kivilágítás alkalmával feliratok, transparensek szoktak lenni, most, midőn a sajtószabadság ünnepeltetett — semmi sem volt.“

A harcz mezején,

(Petőfi halála napján.)

”
... Ott essem
el
én...
Ott folyjon az

Magyar-Fehéregy-
háza Erdély egyik
községe. Nagykül-
lő vármegyében fek-
szik, a keresdi járás-
ban, hol a Bethlen
grófok műkincsek-
ben gazdag, törté-
nelmi nevezetességű
kastélya is rejtezik.
Rejtezik, mondom,
mert oly eldugottan
fekszik, hogy alig
ifjú
vér ki
szivemből.“

lehet rátalálni. Innét a neve is: Keresd! Legalább így mesélik. Fehéregyháza Segesvár közelében van. Másfélezernél több a lakosa, oláhok, magyarok vegyesen. A Halierék régi kastélya fekszik ott, melyben az ősz Haller, a segesvári csata térparancsnoka, egyszer fogadott bennünket, az írók és művészek társaságának küldötteit, egy feketére festett kupolás teremben, melyen fölül festett balusztrád fut körül s arra támaszkodva tekintenek le a Hallerek odafestett hősei, s éppen az ősz pátriárka fölött állt Alerius, a római, ősz szakállával, jóságos arczával szakasztott mása az alatta ülő utódnak.

A kastély körül terjed el a mező, azontúl a halmok lába, ott jobbra a domboldalon köemlék jelöli a helyet, a hol Bem jól célzott ágyúgolyóval letörte lováról Skariatni orosz tábornokot. Mégis elvesztették a csatát . . .

Petőfi halálvágya, próféta betekintése a túlvilágba számos költeményéből ismeretes. „Sirt nekem, sirt — és koporsót!“ — kiált fel. — „Tudom azt az egyet, hogy nem soká élek ...“ — panasolja másutt. De sejtő lelke azt is érzi, hogy „ha én majd meghalok — Nem leszen kő síromon ...“ Azt is dalolja: „Most gomblyukamban a virág — s ha újra zöldül a világ, Talán sirom halmán fakad ...“

Kétféle halált óhajt magának. Ha az Isten ekképp szólna hozzá: Fiam, én neked megengedem, hogy úgy halj meg, mint magadnak tetszik, erre kérném

akkor Istenem: legyen ősz, de szép, szelíd, derült ősz, sárga lombon fényes napsugár. Sárga lomb közt zengje végdalát egy a tavasztól elmaradt madár. S valamint az őszi természetre a halál jön észrevétlenül, én reám is úgy jöjjön, csak akkor vegyem észre, ha mellettem ül . . .

... De ha ezt nem engedné az Isten, akkor kérném, hogy tavasz legyen, harcz tavasza, hol rózsák teremnek, — véres rózsák, férfikebleken, . . . ott legyenek, s az én szívemből szinte nőjjön egy halálos vérvirág . . .

Sötét sejtelve nyilatkozik ebben is: „Ha meghalok, ha megfagyok, szememre megkönnyezetlen szemfedő borul, s ültetni nem fog senki egy virágot a sirra, amely rajtam domborul“. Máshol: „Te fergeteg, jöjj! szórd el csontommal szívem s nevemet, — ne tudja senki sem, hogy egykor ilyen megátkozott teremtmény létezett!“ Máskor „véres napokkal álmodik, „mik a világot romba-döntik“, mikor ő „megfagy, meghal a csatatéren ...“

Koronája mind e véstjósító látomásoknak az „Egy gondolat bánt engemet“, amelyet Petőfi minden bámulója kívülről tud. „Ott folyjon az ifjúi vér ki szívemből, s ha ajka örömteli végszava zendül, hadd nyelje el azt az aczéli zörejt, a trombita hangja, az ágyúdörej ...“

S holttestemen át
Fújó paripák
Száguldjanak a kivivott diadalra
3 ott hagyjanak engemet összetiporva . . .

Úgy történt. Ott hagyták őt összetiporva.

Fehéregyháza mezőjén pedig hősök porából kelt fűszálak ezreit lengeti a szél, de nem tudjuk: melyik kelt a költő hamvából, mert ahhoz búcsúra járna egy nemzet, amely Isten kalapján bokréta, s melyhez hasonlót „Isten nem teremtett!”

*

Petőfit Gyalokay hozta kocsiján a csata színhelyére. Július 29-ike volt. A háttér hegyei felől sötét viharfelhők közelegtek.

— Vájjon kit ver meg ma az Isten? Minket vagy az orosz? — mond Gyalokay.

— Az orosz, — mond Petőfi kurtán

— Remélem, — feleli Gyalokay.

— Reméled? — pattan föl Petőfi. — Én köve-
telem!

Ezt Gyalokay barátom saját elbeszélése nyomán jegyzem föl. Mikor Brassai bácsinak elmondtam, azt felelte rá:

— Est genuine Petőfiánum! (Petőfit jellemző vonása van az esetnek!)

Petőfi, mint Bem tábornok hadsegéde, vászon-zubbonyban, gyalog tartózkodott tábornoka körül, többek állítása szerint egy duplapuskával fölfegyverkezve. Bem rendelkezései közben észreveszi, hogy Petőfi mellette jár, holott az ellenséges golyók célpontja az ő környezete szokott lenni. Annyira szerette a költőt, oly nagyra becsülte s úgy féltette az életét, hogy nyomban a tartalékhoz ren-

delte. Többen mondják, hogy engedelmeskedve a parancsnak — hátravonult.

Innét kezdve sűrű homály száll az ő fényes nyomaira. Tapogatódzva keressük, de nem találjuk. Sejtés, kombináció, föltevés minden, csak az a szomorú, rettentő bizonyosság, hogy nincs többé.

Ferenczi hiteles előadása a következő: „Utóbb a csatatér különböző pontjain látták, hol a falu fölött, az ágyuk mögött, hol a faluban a fogadó udvarán, ahol szekere állott. Délután három-négy óra tájban (ez Lengyel dr. állítása) éppen egy hatfontos ágyút hoztak kijavítva Kereszturról, ezzel szemben látták Petőfit ekkor a faluba, a fogadó felé haladni. De már mintegy félóra múlva, míg Lengyel dr. a sebesülteket kötözte, a leégett falu egyik sütőkemenczében ülve pillantotta meg, kívül a lőtávolon, honnan a csata menetét figyelte. Időnként fel-felállt, eltávozott, hogy jobb áttekintést nyerjen, de mindig visszatért s gyönyörködni látszott, miként szedik össze a székely fuvarosok a lecsapódott ágyúgolyókat. Közben jegyezgetett egy zsebkönyvbe. E tájban vált véresebbé a csata, szaporodtak a sebesültek. A költő ekkor a falu elé ment ki s egy ott elfolyó árok hidfájára dőlve, mintegy félóráig szemlélte a csatát. Tőle nem messze egy hatfontos ágyú lőtte az oroszokat, azok keményen viszonozták a tüzelést, s egy ágyúgolyó alig harmincz lépésnyire hullt le tőle; a fölvert por őt is eltakarván, hihetőleg szemébe is ment, mert zubbonya ujjával hosszan törölgette. Ekkor a falu

vetéskapujához tért vissza s annyira elmerült gondolataiba, hogy feledni látszott a körüle történeteket.

Már ekkor ingadozni kezdett a csata sorsa. Bemet újra meg újra visszaverték. Minden törekvése, hogy az orosz gyalogság tömegét megbontsa, hiábavalónak bizonyult. Ágyutüzet zuditott rájuk, — maga Bem mestere volt a tüzértudománynak s híres czéllövő — hiába. Az oroszok eddig a védelemre szorítkoztak. Most a mindenünnen visszavágtató örsök jelenthették, hogy a magyarságnak segítségre sehonnét sincs kilátása, mire az oroszok az offenzívát ragadták meg. Támadásuk elől se regünk hátrálni volt kénytelen. Az erdőben, a cserjés között nagy tömeg orosz katona rejtőzött. Ezek most előrohantak, a mieinkre vetették magukat, s még nagyobb zavarodást okoztak az amúgy is megbomlott futó sorokban. Ezalatt az oroszok a jobbszárnyunkat is megkerülték. Ott szétverték a három század lovasságot s a jobbszárny kevés számú gyalogságát. A mieink ez oldalon is megfutamodtak.

Lengyel dr. ekkor lóra ült s a falu vetéskapuja felé lovagolt. Petőfit még mindig ott találta, a hid karfájára támaszkodva s merengve maga elé. Lengyel ekkor kinyújtotta a jobb kezét s figyelmeztetve a költőt, rámutatott a tőlük alig ezer lépésnyire folyó nagy harcra.

Petőfi meg se mozdult.

— Potomság! — mondotta s ott maradt a híd

karfája mellett. Ezalatt teljesen eldőlt a csata sorsa. A megkerült s szétvert jobbszárny után megfutmodott a balszárny is. Bem és egész táborkara menekült.

— Be vagyunk kerítve! Be vagyunk kerítve!
— így hangzott a kétségbeesett kiabálás, s mialatt a tüzéség a hegynek fölfelé menekült, vegyesen a gyalogsággal, a lovasság az országúton vágatott Héjjasfalva felé. Nyomukban két ezred orosz dzsidás, míg egy másik orosz lovas-csapat, a futó sereget megkerülni törekedve, a folyó partján vágatott előre s a Fehéregyháza fölött levő völgy-torkolatnál csakugyan elébük is vágott.

Petőfi szekere, mely a falu korcsmájában állott, ez időben már nem volt ott az állás alatt. Kocsisa vagy idejében elmenekült, vagy az ellenség zsákmányává lett.

Gyalokay Lajos most így adja elő a tovább történeteket: Amint ő a faluból kivergődött, rákiáltott a futó katonákra, hogy sorakozzanak. De a veszély felbontott minden fegyelmet. Ekkor ő is jól elrejtett kocsijához sietett s megpillantja e közben a költőt, amint az országúton hajadonfővel szalad. Utána kiált. A költő megáll s szomorúan visszanez.

— Jere velem! — mond Gyalokay. — Kocsim ott van a bokrok között.

És kezét megragadva, vonja magával.

Petőfi keserűen kaczagva szól:

— Azt hiszed, van ebben a pokolban olyan bolond, aki helyt merne maradni? Kocsisod is elfutott.

S ezzel a rohanó lovasságra mutatott.

— Itt nincs szabadulás. Menjünk a jobboldalra!
Ott talán menekülhetünk!

S látva, hogy Gyalokay habozik, kirántotta kezét a Gyalokay kezéből.

— Itt nincs idő a gondolkozásra. Én megyek,
— Isten veled!

Ezzel leszökött az országútról s a hegy felé menekült. Gyalokay többé nem látta.“*)

Tehát arrafelé menekült, ahol a másik orosz lovas-csapat a Küküllő mentén felfelé vágatva, a buni völgy torkolatánál megfordult s a futóknak eléje vágott, őket bekerítvén. Lengyel azt hiszi, hogy tovább is az országúton menekült. (Holott Gyalokay arról leszökni s a hegy felé menekülni látta.) „Mert midőn ő (Lengyel doktor) Kis-Bun irányában, hol az országút egy magaslatra fut fel, visszatekintett, az út egyik kanyarulatában a költőt vélte látni, amint fedetlen fővel, széteresztett ingnyakkal, lengő zubbonyában futott!“**)

Heydte, aki másnap a fehéregyházai s az országút melletti sírokba a mintegy ezerharmincz halott eltakarítását végezte, azt beszélte, „hogy a csata után Lüders megtekintvén a csatateret, kilovagoltak Héjjasfalva felé, az emiitt magaslatig s körülbelül ugyanazon a tájon, ahol Lengyel utoljára látta Petőfit, egy halott feküdt az út mellett, ki

*) Szó szerint Ferenczi előadása.

***) Ugyanott.

talán föl sem tűnt volna neki, ha nadrága és zubbonya zsebeit kiforgatva s mellette szétszórt írásokat nem látott volna. A halott, amint lovaglász közben megfigyelhette, szőke volt, hegyes állszakállal; *egy dzsidaszúrás mellén érte*. Ő a leírások után azt hiszi, hogy *Petőfi* volt“.*)

Egy sereg epizódot beszéltek el még utólag Petőfi haláláról. Egyik verzió szerint Szkurka nevű közhuszár emelte volna kengyelébe Petőfit, akit futásában ért utóli, de a költő leugrott a kengyelvasról s a kukoriczásba futott volna, e szóval: „Engem az Isten se ment meg.“ Pár lépésnyi futás után azonban két orosz lovas utolérte s néhány fejére mért kardcsapással levágta. Még a földön fekvőre is mértek volna egy csapást. Haller József gróf szerint Zeyk Domonkos emelte Petőfit a kengyelébe s vitte a kukoriczásba. Petőfi ott leszállott, innét későbbi szemtanúk állítása szerint a buni hidig futott, de aztán dzsidás kozákok utolérték, egyik mellbe döfte s a Küküllőbe fordult. De a folyóból kimászott s reggel egy Csonta Juon nevű fehéregyházai ember kocsiján Héjjasfalváig ment volna, a hol Zeyk Domonkossal és huszonhárom honvédtársával együtt egy közös sirba dobták. Petőfi kiáltott volna, Haller előadása szerint a sírból, hogy ne temessék el, „látjátok, hogy élek, meggyógyulhatok, Petőfi vagyok!“ De egy irgal-

*) Ferenczi: „Petőfi életrajza.“ 278. Lengyel: „Vasárnapi Újság“ 1860—1861.

matlan orosz visszataszította s „Dögölj meg, Kossuth-kutya!” káromlással hullákat dobáltak rá, később Bader János segesvári lakos oltatlan meszet hintett fölébük s az élők sírját betakarták.

Petőfiné a következő télen — az egymásnak ellentmondó legendák nyomán — keresni indult. De az előadottakról értesülvén, a további keresést abbahagyta.

Aztán keresték . . . várták . . . kutatták . .
Hiába.

Azon az éjszakán megint egy fényes hullócsillag szikrázó íve hullott le a magasból . . . Egy másik, mindeniknél fényesebb, ragyogóbb csillag pedig visszaköltözött az égbe!

TARTALOM.

Lapszám:

1823 január 1	11
Gyermekévek	17
Első ifjúság	25
Búcsú a szülői háztól	30
Szinész-élet, katona-élet	38
Szerelm.....	52
Petőfi barátai	67
Petőfi ellenségei.....	93
A „Talpra magyar“	109
A harc mezején	117